

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 28. maja 1936

Štev. 21.

Izhaja vsak štirtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 346. Račun Pošne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za štiri leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Razgled po svetu

3 simbolni »B«

Léon Blum in njegovi nasprotniki. — Volitve v Belgiji. — Kam se obrača Poljska? — Dogodki v Palestini

Ljubljana, 25. maja

Blum, Belgija, Beck: trije simbolni »B« prejšnjega tedna. Zraven pride še Palestina, morda najresnejša točka v sedanjih križih in težavah mednarodne politike.

Blum! Pač najbolj napadana in hkratu najfanatičnejše zagovarjana osebnost po volilne Francije. Mož ki mu nasprotniki očitajo milijone in židovsko pokolenje, le osebnega nepoštenja ne, je zasebno miren in skromen filozof in literat in niti v sanjah ne misli na kakšno svetovno revolucijo ali komunistične prevrate; zasebno, smo rekli. V javnosti je stvar lahko druga; vodja velike stranke, sloneče na ljudskih množicah, utegne podležiti diktatu od spodaj. In to je tisto, česar se nasprotniki levičarske ljudske fronte na Francoškem najbolj boje.

Ali je ta strah utemeljen? Težko je preokovati; politika je nepreračunljiva. Vsekako bo imela nova Blumova vlada zanesljivo in dobrodejno zavoro v meščanskem krilu kabineta: v radikalnih socialistih Daladierjeve in Herriotove barve. In dokler se ne pokaže, da je Blum demagog običajnega kalibra poklicnih politikov, terja od njegovih nasprotnikov že gola poštenost, da mu puste, naj pokaže, kaj zna. Blum ni bil še v nobeni vladi; načelno je odklanjal vstop vanje, ker se ni čutil dovolj močnega. Po sedanjih volitvah je bila njegova prva beseda: »Zmagal sem, vladati hočem, odgovornosti si želim!« To je bila poštena beseda poštenega moža. Dokler ne bomo videli, da mu njegovo vladno politiko narekuje drugi nagibi, ne pa koristi lastnega naroda in miru v Evropi, ga tudi mi Francozi nimamo pravice vnaprej obsojati; še manj kakor Francozi sami.

V nedeljo 24. maja je Belgija volila. Posebnih sprememb volitve niso prinesle: glavne tri stranke (socialisti, katoličani in liberali) so v glavnem ohranile svoje postojanke. Če so socialisti izgubili 3 mandate (70 : 73), ni čudo: vsakdo, kdor je na vladi, tvega nepriljubljenost med množicami volilcev, pa naj še tako dobro misli in še tako nesebično dela. Še mnogo več je izgubila katoliška stranka (63 : 79), a njena izguba je le navidezna: iz njenih vrst je namreč izšla stranka mladih, tako imenovani »reksisti« (21 mandator, doslej nič), razen tega so pa tudi njihovi drugi zavezniki, flamski nacionalisti, hudo poskočili (16 : 3). Liberali so izgubili samo en mandat (23 : 24). Vzemirljivo je, da se v Belgiji prav tako kakor na španskem in francoskem širi komunizem; tako so belgijski komunisti poskočili s 3 mandator kar na 9. Memento za socialiste!

Volitve v Belgiji so dokaz, da v obeh ekstremnih skupinah — levi, socialistično-komunistični, in desni, nacionalistično-katoliški — vre in da se proces razvija v oboje. Razveseljivo je pa, da prava demokracija v tem procesu ne trpi — vsaj zdaj še ne.

Beck je zadnja leta simbol Poljske: nemške orientacije v zunanji politiki in vojaške diktature v notranji. Nekoliko, le malo, se je ta politika preorientirala, ko je te dni postal predsednik poljske vlade general Slawoj-Skladkowski, poslednji adut proslule polkovniške stranke.

Razmerje med Kosiolkovskim, dosedanjim predsednikom poljske vlade, in »polkovnikom« je bilo že od 19. aprila zelo napeto. Predsednik republike je imel na izbero dve možnosti: 1. orientirati Poljsko v smer vladavine ljudske fronte (na levo), ali pa 2. poskusiti še poslednjič pregrupirati nekdanji »Pilsudskov blok«.

Prezident se je odločil za drugo pot. »Polkovnik« so zmagali. Beck ostane še dalje v zunanjem ministrstvu.

Poljska politika zbuja vtis provizornosti in krpanja starega, obrabljenega programa. Toda preden bi Poljsko zaradi tega obsojali ali pomilovali, se rajši vprašajmo: Katera država se lahko ponaša s čim boljšim (izvzemši severni blok in Anglijo)?

Dogodki v Palestini se razvijajo v čedalje večjo napetost. Arabci ne odnehajo, Angličani pa tudi nočejo; že iz prestižnih razlogov ne, ko jim je še v preživem spominu blamaža, ki so si jo nakopali s svojo politiko v Abesiniji. Dan za dnem poročajo o nemirih in pobojih, dan za dnem beremo v dnevnikih o mrtvih in ranjenih. Arabci zahtevajo, da začne Angličani drugo politiko proti Židom; Angličani gre pa dosedanja politika v račun.

Tretji, ki ima dobiček od tega prepira, so Italijani. Zdaj imajo najlepšo priložnost za pobotanje z Angličani; in kakor pišejo časniki, so sondiranje tal že začeli.

Observer.

Zgoraj

Takšen je danes pogled na ulico v Tel-Avivu, židovskem mestu v Palestini, po pobojih med Židi in Arabci. Po ulicah patrolirajo vojskovo in skrbi za red. Kakor znano, je prišlo do teh izgrediv, zato, ker Arabci usirjajo prse velikomu priseljevanju židovskega življa.

Na levi

Angleški kolonijalski minister Thomas je moral odstopiti. Očitno so mu namreč, da je izdal svojim prijateljem neke finančne določbe iz novega proračuna, še preden je prišel v javnost, in da so ti prijatelji to izrabili v svojo korist. Minister, dolgoleten ugleden politik delavske stranke in MacDonaldov prijatelj, je ogorčeno tajil, da bi bil komurkoli kaj izdal. Ni neverjetno, da je mož nedolžen, toda na Angliškem, v delih politične morala, javnost ne preneha, da bi ostala na ministru le senca umazanosti.

Zgoraj

Začasni voditelj francoske zunanje politike Paul-Boncour.

Spodaj

Bruno in Vittorio Mussolini, sinova predsednika Italijanske vlade, ki sta se udeležila vojne v Abesiniji kot letalca, sta se te dni vrnila iz Vzhodne Afrike. Na sliki ju vidimo čisto na desni, ko gledata na tribunali nogometno tekmo Italija-Avstrija. Poleg Mussolinija knez Starhemberg.

XVI. LJUBLJANSKI VELESJEM bomo imeli od 30. maja do 8. junija. Poleg industrijskih in obrtniških oddelkov, ki bodo zelo bogati, bodo posebno privlačne posebne razstave: gostinska, gospodinjstva, pohištvena, avtomobilska in malih živali. Na velosejmu razstavlja tudi kraljevina Grčija svoje najvažnejše izvozne blago. Poleg vlačna vozna na železnih, železniške izkaznice po 2 Din izdajajo železniške postajne blagajne.

O Starhembergu in Feyu in njuni zaroti

Francoski komentar k nedavnim dogodkom na Dunaju

(S-r) Pariz, konec maja

V »Mariann« beremo:

»Oblaki nad Avstrijo« smo zapisali pred kakimi štirinajstimi dnevi. Medtem se je nevihta že izlila. Res da manj silovito in manj strašno od tornadov, ki sta leta 1934 dvakrat zvihrala čez »mesto ljubezni«.

In vendar so dogodki pripeljali v novo in odločilno fazo avstrijske zgodovine: avstrofašizem kneza Starhemberga se je podrl kakor stavba iz kvart.

Kdo je Starhemberg?

Potomec križarjev in visoke gospode »svete rimske države nemškega naroda«, arbiter elegance in drobilec nežnih src, prav tako nestalen v svojem političnem prepričanju kakor nezmotljiv pri streljanju ali mečevanju: takšen je knez Starhemberg, in zato je kar rojen za nošo lepe uniforme — ali pa da bo igral avstrijskega aristokrata v katerem Stroheimovem filmu. Nesreča je pa hotela, da si je vtupil v glavo, da se hoče iti politike. Vrh tega ima zelo slahlešno mamico. »Moj sin,« je bila sklenila ta visokorodna gospe, »moj sin bo postal avstrijski Mussolini.«

Po Dollfußovi smrti in zmrtvitvi socialistov in hitlerjevcev je Starhemberg začel igrati vlogo, ki ga njegove duševne sposobnosti nikakor niso poklicale zanjo. In to vlogo mu je hotel kancler Schuschnigg nekoliko pristržiti; zato ga je pred nekaj tedni pozval, da naj razpusti svojo »privatno vojsko«, t. j. heimwehrovce — miličnike, ki jih je morala država hraniti, plačevati in imeti na stanovanju. Starhemberg je kanclerjevo zahtevo odločno odklonil.

Starhemberg-Feyeva zarota...

Od tistih dob je začel knez Starhemberg kovati zaroto proti državi. V osebi majorja Fey, svojega nekdanjega nasprotnika, je bil našel nepričakovanega, zato pa tem bolj dobrodošlega zaveznika.

Fey je moral lani v oktobru stopiti iz vlade; njegova sumljiva vloga pri umoru Dollfußu je pač še vsem v spominu. Po odstopu je postal upravnik neke paroplovne družbe v vprav kraljevskimi dohodki. A tega mu še ni bilo dovolj; glodal ga je demon politike.

Načrt zarotnikov je bil takle: heimwehrovski miličniki bi marširali na Dunaj, proglasili tam diktaturo, nato pa obnovili monarhijo; toda Oton Habsburški bi bil cesar samo po imenu, dejansko bi bil pa igračka v rokah kneza Starhemberga in bi moral tako plesati kakor bi mu žvižgal mogočni knez.

V heimwehrovskih vojašnicah je bilo že vse pripravljeno; miličnikom so delili obilne obroke žganja in tirolskega vina; v Lincu, Gradcu in Inostu je vse samo še čakalo danega znamenja za pohod na Dunaj. Starhemberga je manevriral major Fey, le-ta je bil pa — tako vsaj zatrjujejo — zgolj igračka v rokah agentov III. rajha, tistega III. rajha, ki željno čaka nemirov v Avstriji, da bo mogel tja poslati svojo reichswehr... »red delate«.

...in njen žalestni konec

Toda iz te moke ni bilo kruha, pohod na Dunaj je izostal. Lahkoto, ki je z njo vlada strla Starhemberg-Feyeva zaroto (knez se je vdal in odstopil, ko je videl, da so ga njegovi pristaši na deželi pustili na cedilu), dokazuje, da je bil avstrijski diktatorski poskus zgrajen na pesku. Amblem heimwehrovcev je petelin. A petelin — tako se danes šaljijo na Dunaju (saj je znano, da Dunajčan humor nikoli ne poide) — je ptič, ki ne zna letati...

Prava zmagovalca: Resch in Mataja

Kakor razvjen otrok je šel Starhemberg k duceju v Rim tožiti zaradi poloma svojega načrta. Major Fey je dobil »za spremstvo« dva policijska nadzornika. Heimwehr bodo prav v kratkem razorožili in razpustili.

A medtem dogodki še Schuschnigg samesega prehitujejo. Pravi inspiratorji »nove« avstrijske politike so voditelji liberalnega krila nekdanje krščansko-socialne stranke. Med njimi zlasti Resch, novi minister za socialno skrb, in bivši kancler Mataja. V dobi parlamentarizma sta bila oba na glasu najodličnejših politikov v bundesratu.

Minister Resch misli iskreno na spravo z delavskim slojem. Svoje čase je dolgo sodeloval s socialisti. Da je obnova Habsburgov utopija, je trdno prepričan.

Mataja slovi bolj kot specialist v zunanji politiki. Italijansko varstvo nad Avstrijo mu ne gre v račun. Neki časniki so ga zato celo obdolžili, da ga je podkupil »perfidni Albion« (Angleži). Drži toliko, da si želi zblizanja s Francijo in Anglijo, zlasti pa Malo antanto. On je tudi tisti, ki je dosegel, da je moral odstopiti zunanji minister Berger-Waldenegg, velik prijatelj Italije.

Kaj prerokujejo zvezde ljudem,

ki so se rodili v ozvezdju „Dvojčkov“ in v znamenju „Merkurja“, t. j. v dneh od 21. maja do 21. junija

Med 21. majem in 21. junijem stoji solnce v ozvezdju Dvojčkov. Vladajoči planet je Merkur. Zvezdnih dvojčkov Kastorja in Poluksa ne vidimo hkratu: kadar eden vzhaja, drugi zahaja.

Astralni učinki te dvojnosti vplivajo tudi na ljudi, rojene v tej sferi. So namreč na dve strani nadarjeni in se v obojem odlikujejo. Zato se jim je težko odločiti za določen poklic. Le redko ostanejo, zvesti izbrancu poklica; kaj radi preskočijo na drugo gaga.

Ljudje, ki so pod vplivom Dvojčkov in Merkurja, so nagnjeni in muhasti. Le novost jih zmerom mika. Ko čar novosti mine, jih mine tudi zanimanje za stvar samo.

Prav tako veliko kolebanje opazimo tudi pri njihovih srčnih zadevah in prijateljstvih. Le kadar pride resnična velika ljubezen, vedo, kaj je zvestoba. Ker znajo lepo govoriti in so tudi sicer prekanjeni, so posebno sposobni za učiteljski in odvetniški poklic. Tudi dobri časniki in gledališki igralci postanejo ti ljudje.

V znamenju Dvojčkov in Merkurja rojene ljudi vodi bolj razum kakor srce. Ljubezen do bližnjega jim je tuja.

Planet Merkur je simbol naglosti, spretnosti, duhovitosti in iznajdljivosti, znanosti in umetnosti, trgovine in petičnosti. Njegovi žarki podeljujejo v njegovem znamenju rojenim duhovitost, ukaželjnost, premetenost, nemir, nezaupljivost, opreznost, pa tudi tatinski in lažnivi utegnejo biti. Kajti stari rimski bog Merkur ni bil samo genij trgovine, bil je tudi bog sleparjev, tatov in pustolovcev.

Astralni učinki Merkurja utegnejo buje povzročiti blaznost in božjast, pa tudi izgubo govora. Zapeljati utegnejo k zofizmu in krivim sklepom.

Sfera Dvojčkov in Merkurja je področje znanstvenikov vseh odtenkov, pa tudi bančnikov, menjalcev denarja in finančnikov, velikih duhov v dobrem in slabem pomenu, kemikov, diplomatov in prometnih namestencev, naposled tudi tatov, sleparjev in pustolovcev. Nič hudega ne sluteč človek postane kaj lahko žrtev nepoštenih značajev te sfere, ker znajo s svojim prikupnim vedenjem ljudi premamiti in si prisiljati zaupanje svojih bližnjih. Če zaidejo ljudje te sfere v stisko, jim kaj rado prihrati na pomoč kaj nepričakovane.

V znamenju Dvojčkov in Merkurja spočete kupčije in denarne transakcije so uspešne. Kdor se je rodil v tem času, naj gradi, hodi v hrbe, potuje v letalu in naj se posveti umetnosti in znanosti. Zdaj je napočil najugodnejši čas za sklepanje pogodb, za urejanje korespondence in za vlaganje proračunov.

Kdor ima slabo kri, gre lahko zdaj na zdravljenje. Toda opreznost moramo biti zastran mamili in varovati se operacij na rokah in na prstih, če je luna v slabem aspektu do Merkurja.

Nakupa hiš in zemljišč ni priporočati. Ne najemajte v tem času novih namestencev in ne žnite se in ne možite!

Srečna barva je rjava. Srečna številka je 5, srečna kovina je živo srebro, srečni dan je sredo. Za ljudi, rojene v znamenju Dvojčkov in Merkurja, so razen tega srečni dnevi vsak 5., 14. in 23. v mesecu. Njihovi srečni dragulji so ahav, krizopraz in berilj. Prijatelje dobe najlaže med ljudmi, rojenimi v znamenju Tehnice in Vodnjarka. M. E.

Zgodnja in pozna poroka

(S-k) Praga, maja

Ce bi se vsi moški poročili s 24. letom, bi šel svet čez 100 let trikrat toliko ljudi, kakor če bi se ženili s 33. letom.

V družini, kjer bi se ženili s 24. letom in bi se v 25. letu očetove starosti rodil prvi otrok, bi v 100 letih doživeli 4 rodove; pri 33letnikih pa samo tri. V sto letih gre torej tako en rod v izgubo.

Denimo, da vsak član družine rodi tri otroke: to da 3 sinove in hčere, 9 vnukov, 27 pravnukov in 81 prapravnukov. Kjer se ženi s 24. letom, dobe tedaj (teoretično) v 100 letih 3+9+27+81=120 potomcev, tri in tridesetletniki pa samo 3+9+27=39, to je trikrat manj. (Pr. Tagblatte)

Tragedija v milijonarjevi hiši

Ni dobro, če so možu samo kupčije v mislih, ljubljeno ženo pa zane-marja; tragični konec Morganovega zakona je nov dokaz te resnice

(S-i) New York, maja

Morgani so med najbogatejšimi družinami na svetu. Ena izmed vej te denarne dinastije ima prostrana petrolejska polja. Njej pa čelu je stal še pred kratkim William F. Morgan, lastnik veleizdatnih petrolejskih vrečev; zato so ga krstili za »texaskega petrolejskega kralja«.

V mestecu San-Antoniu je imel William F. Morgan skupaj s svojo ženo domovanje, tako razkošno, da je pač vsak tujec, ki je prišel v ta kraj, strmeč obstal pred njim. Ta hiša je bil prastar škotski plemiški gradič, ki ga je dal Morgan kos za kosom, kamen za kamnom prepletati čez ocean, da bo lepa Alice, njegova žena, imela sebe vredno stanovanje.

Alice je bila ena izmed najbolj razvijenih žensk v Združenih državah; v deželi, kjer žene bogatih mož malone po božje časte, to že nekaj pomeni. Njeni konjski hlevi, njene avtomobilske garaže, njene biserne ovratnice so slovele po vsej Ameriki. Nič manj znamenita ni bila tudi sreča njenega zakona ob strani moža, čigar edina napaka je utegnila biti to, da je bil preveč delaven. Noč in dan je kralj petroleja mislil samo na svoje delo, samo na svoje kupčije, noč in dan so škotski plemiški gradič v San-Antoniu oblegali kupčijski prijatelji, ki so znali mnogo več povedati o rafinerijskih postopkih in o izvozu petroleja v Azijo, kakor o družinskih zadevah in galantnih vprašanjih: in vendar so grajsko gospo baš te stvari že zaradi njene ženskosti mnogo bolj zanimali.

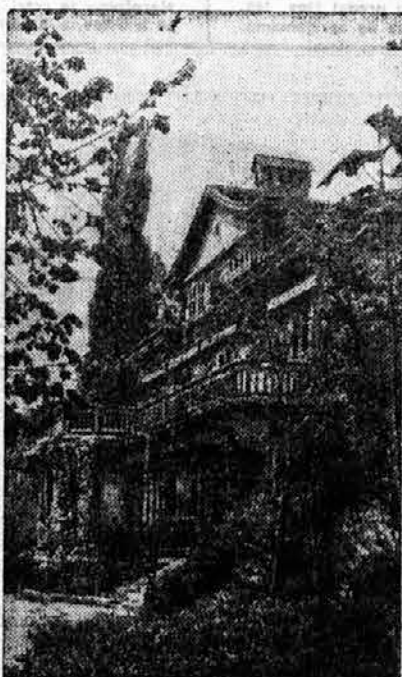
Slehera tragedija dolarskih milijonarjev se začne s tem, da se milostljiva gospa dolgočasijo. In da v trenutku, ko prikipi njeno dolgočasje do vrhunca, stopi na prizorišče oni pravi: to spada očividno k večnim zakonom, ki uravnavajo žensko življenje. Kajti, oni pravi je vendar tisti, ki zna o pravem trenutku nastopiti.

Najslavnejši sportnik ameriške armade

Oni pravi je bil captain H. K. Coulter iz bližnje utrdbe Sam-Houston: najboljši igralec pola v vsej ameriški vojski. Medtem ko so mistra Morgana oblegali poslovni ljudje, mešetarji, uslužbenci itd., so navdušene množice vriskale captainu, kadar je na svoji kobilici »Duke« prijahal na polsko igrišče, ali kadar je kazal pri tenisu in pri golfu svoje atletske umetnje. Takle mnogostanski sportnik je za ameriške pojme pravi polbog — posebno če je zraven še prijetne zunanjosti.

Captain Coulter kajpada ni zmagoval samo pri sportnih tekmovanjih. Sicer je bil poročen, in se z dolarsko princeso povrh, s hčerjo slavne bankirske družine Biddle, toda ta zakon mu ni branil, da se ne bi zaljubil v lepo in zdelocase- no graščakinja v San-Antonio.

Mister Morgan se ni dal dolgo vleči za nos. Pristal je na ločitev in je svoji ženi celo pustil osemletnega sinčka Harolda. Razen tega ji je odšel odpravnino 100.000 dolarjev in ji prepustil gradič San-Antonio z vsem živim in mrtvim inventarjem v njem; dejal je, da ne mara nikoli več prestopiti praga hiše, kjer je njegov zakon doživel katastrofo.

Bodoče domovanje abesinskega cesarja bo v Gornji vili pri Vevayu ob Zenevskem jezeru v Švic. Vilo je neguš kupil lani za svojo hčer. Vanje se bo preselil baje že prihodnje dni

Tako velikodušna pa ni bila sportnikova žena. Trdno je bila odločena boriti se do konca za najboljšega sportnika ameriške vojske, in ta boj je bila s prav ostrim orožjem. Ker ji je mož povedal v obraz, da Alice ne pusti, je kratko in malo šla k njegovemu predstojniku, poveljniku utrdbe Sam-Houston, generalu Haggoodu, in ga vprašala, kaj neki misli o tem, da hodi neki njegov častnik večer za večerom k neki poročni ženi na obisk.

General Haggood slovi v vsej ameriški vojski za moža, ki ne pozna šale, nezakonite pa še posebno ne. Dal je poklicati svojega le prebrškega stotnika k sebi in mu je dal na izbero: ali pristane na to, da mu pred vso garnizijo prebere levite, ali ga bo pa sodilo častniško sodišče.

Leviti bi bili brez dvoma nedolžnejši. Nerodno bi jih bilo le brez besed požreti, ker bi s tem nemo priznal, da je res v prepovedanem

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrš vseh bančne posle najkvalitetnejše. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

razmerju s poročeno ženo. Takšno javno priznanje bi pa damo kompromitiralo, in stotnik se kajpada ni mogel odločiti za to pot, ker je nasprotovalo njegovim pojmom o kavalirščini in časti. Zatorej mu ni kazalo drugega kakor pristati na častno sodišče.

Razsodba častnega sodišča je bila uničujoča. Sodniki so izjavili, da se stotnik ni tako vedel, kakor se spodobi častniku ameriške vojske: zato ni vreden, da bi še dalje nosil uniformo, in mora dati armadi slovo.

Brez besed je vzel captain Coulter moralno smrtno obsodbo na znanje.

Drugi dan je njegova žena pristala na ločitev.

Nekaj tednov nato je bil že sklenjen drugi zakon: Alice Morganova je postala mistress Coulterjeva. Stanovala sta oba v gradiču San-Antonio. Njuno življenje se tudi tedaj ni mnogo izpremenilo, ko že ni bilo nikjer več tistih 100.000 dolarjev, ki jih je njej zapisal mister Morgan; to je trajalo le par mesecev. Coulter se je med tem razgledal po novem poklicu, Alice se je pa trdno nadejala, da ji bo njen prvi mož že iz ljubezni pomagal iz te prve zadrege.

Pa je doživela grenko razočaranje. Kajti William F. Morganu se je bil — tako vsaj domnevalo — zaradi ločitve nekoliko skalil um. Spuščal se je v spekulacije, ki so jih strokovnjaki pozneje pri reviziji njegovih knjig označili kot »popolnoma brezglave«; tako je postal konkurz neizogiben. Tudi če bi ji bil hotel odpustiti, ne bi bil več mogel.

Strel v srce

Med tem so se pa na prastarem škotskem gradiču začeli oglašati nadležni upniki. Najvsiiljivejša med njimi je bila stotnikova prva žena: tožila je bila njegovo drugo ženo, češ da ji je »odtužila ljubezen njenega moža« — takšne čudne paragrafe srečate samo v ameriških zakonikih. Sodišče ji je ugodilo in ji priznalo pravico do 100.000 dolarjev odškodnine. S to razsodbo v roki je prišla in poglala gradič San-Antonio na dražbo.

Najlepši stotnik ameriške vojske in najboljši sportnik med častniki se je odpeljal v New York iskat skromne službe, da bo obvaroval svojo ženo in sebe vsaj najhujše bede. Toda Alice ni počakala, kako mu bo uspela obupna pot.

Pred nekaj dnevi se je ustrelila. Kroga ji je šla naravnost skozi srce. In v ameriških milijonarskih krogih so se pri tej priložnosti spomnili, da je mistres Morganova dobila pri streljanju v tarčo vselej prvo nagrado...

FRIFOROČLJIV TEKAC

»Ali imaš izpričevala?« je vprašal šef dečka, ki bi bil rad dobil pri njem službo tekača.

»Seveda jih imam! Prosim, izvolite!« To reki je pokazal list s temile vrsticami:

»Ta dečko, Martin Močnik po imenu, je izredno sposoben in zanesljiv. V šoli je bil marljiv in inteligenten. Njegovo odhodno izpričevalo je imenitno. Skratka: primernejša tekača od mene boste težko dobili!«

Zanimivosti z vsega sveta

Roman je napisal Roosevelt, predsednik Združenih držav, in ga odstopil neki filmski družbi, da ga priredi za film. Izkupilek pojde v korist ameriškim bolnišnicam.

150 km v treh urah je ondan pretekel neki slon; z njim je hitel neki Indijec iz Hazaribaga v Raneho po cepivo za svojega obbolelega gospodarja.

Humor kot učni predmet so pred kratkim uvedli na kolumbijski univerzi v Ameriki. O njem bo predaval ameriški humorist James Conan.

Za 5.000 din je kupil ženo neki Indijec. Pozneje se je prepričal, da je njegova žena moškega spola, in je tožil tasta za odškodnino. Tast se je pa na sodišču izgovarjal, da tega sam ni vedel.

Trikrat je rodila isti dan v letu Nemka Schwertova. 30. decembra leta 1930 je rodila sina, dve leti kasneje je na isti dan rodila hčerko, lani 30. decembra pa spet sina. Tako je 30. december postal v njeni družini pravi družinski praznik.

1.100.000 otrok umre na leto v Združenih državah. Od 1000 novorojenčkov jih je letos v februarju umrlo 599.

Kolumbovo potovanje v Ameriko je stalo samo 7.500 dolarjev (300.000 din današnje veljave): tako se bere v dokumentih, ki so jih našli v španskem državnem arhivu. Omenjeni znesek je za Kolumbovo ekspedicijo daroval španski žid Ludovik Sandanjel.

Nazaj v preproščino. Kralj avtomobilov, Henry Ford, mož, ki je morda največ pripomogel k motoriziranju sedanjega veka, se je na stara leta — 73 mu jih je že — na nasvet svojih zdravnikov začel ukvarjati s kolesarjenjem.

400.000 din zadel — in umrl. 60letni industrijec Auerbach je pred nekaj dnevi en sam večer priigral v badenski igralnici 40.000 šillingov. Mož je imel pa slabo srece; visoki dobiček mu je šel tako do živega, da ga je takoj po vrnitvi iz igralnice zadela kap do smrti.

Sit je brezdeja sin bivšega španskega kralja Alfonza XII. Čeprav ima več ko 1 milijon din dohodkov na leto, pojde v službo k neki avtomobilski družbi v New Yorku.

Neločljiva sta bila neki 75letnik iz Eastleigha na Angleškem in njegova žena; te dni sta umrli drug za drugim v dveh dneh. Poročena sta bila več ko 47 let; v tem času nista bila nikoli dalje ko 24 ur vsakebi. Ko mu je ondan žena umrla, je mož tožil, da ne bo dolgo, ko bosta spet skup; dan nato je tudi on umrl. Pokopali so ju v skupnem grobu.

ZA VSAKOGAR!

Od 30. maja do 8. junija potovanje v Ljubljano na

XVI. LJUBLJANSKI VELESEJEM

Polovična voznina na železnici, prebrodnica, avijonih. Železniška izkaznica se dobi na odhodnih postajah po Din 2—. Razstava industrije in obrti. Gostinska razstava (hoteli, restavracije, gostilne). »Sodobna gospodinja« — Modna revija. Pohištvo. Avtomobili. Male živali.

Razstavni prostor zavzema 40.000 m².

Vlak vozi v temno noč...

Nemški napisala Gerta Kelemen

»Nekam čuden si...« je tiho in ljubeznivo dejala Blianka. S podletjo se je upirala na mehko, dehtečo trato, kjer sta ležala. Sklonjena nad Robertovim obrazom je opazovala njegovo zagorelo polt in se zatopila v njegove uporne črte. Ogledovala si je visoko, divje razorano čelo, nemirne, žareče oči — in njegova otroško nežna usta, ki se je na njih zrcalil lahkomišelnost igrav nasmeš — tih dokaz v blazenosti preživete ure...

Robert se je zvonko zasmeljal in raztreseno vzkliknil: »Že zdavnaj bi moral biti doma. Moja mala Stina me gotovo že nestrpno pričakuje na mostovžu. Bržčas so se ji v nestrpnosti razširile zrnice in ji je legla temna senca okrog oči...«

»Ali jo zelo ljubiš?« je pridušeno vprašala Blianka.

»Da. V vseh treh letih najinega skupnega življenja se ni med nama prav nič spremenilo. Ko je pri-

šla k meni, je bila ko začarana princeska, tako mlada, tako tuja... Prišla je s švedskega in je hotela ostati samo malo časa. Toda jaz je nisem pustil več nazaj — in ona je podrla vse mostove za seboj. Njena slika je postala moj prvi veliki uspeh. Vse moje ženske podobe so od tistih dob popolnejše; pri njej sem se izučil, pri njej sem se naučil globlje pogledati v žensko dušo. Da. Stina zares ljubim — in še zelo!«

»Zakaj si ji pa potlej nezvest?« je vprašala Blianka.

»Hm — je začudeno odgovoril. »Zakaj bi ji neki ne bil nezvest, če mi je pa včas tako? Toda — zdaj pojdiva!«

Skočil je pokonci, mlad in prožen, visok in vitek — in prijel mlado rjavolaso mladenko okrog pasu. Ona je zamišljeno stopala kraj njega po zeleni trati.

»Tukajle se bova poslovila, Blianka,« je rekel Robert, ko sta se približala obrežju. »Hvala ti za prelestne urice!«

Hišica, ki je v njej stanoval Robert s Stino, je stala vsa bela v vrtiču kraj jezera. Temni leseni

mostovž je visel na pročelju ko gnezdo, pod njim se je vzpenjal vijoličasto žareč slak. Vrtna vrata so bila odprta — in Stina ni ležala na mostovžu, kakor je bil Robert pričakoval. Tudi na vrtu je ni bilo.

»Stina!« je zaklical, držeč si dlani pred usta, »Stina!«

Nihče ni odgovoril. Stel je po lesenih stopnicah v hišo, razgledal se je po vseh sobah, toda Stine ni bilo nikjer... Na pisalni mizi je zdajci zagledal belo pismo in na njem svoje ime: napisala ga je bila Stina s svojo veliko, trmasto pisavo...

Stina je napisala:

»Zapustim te, Robert. Vso lepoto, ki sva jo mogla doživeti, sva doživela. S teboj sem bila brez meja srečna — in ponosna, ker sem vedela, da sem bila tebi, zate in za tvoje delo, potrebna. Čutila sem, kako si postal po meni naposled miren, sproščen in zadovoljen. Toda nekega dne sem spoznala, da sem zate dognana bitje... tako dognana ko kakršnakoli barva na tvoji paleti. Tvoje misli, tvoja du-

ševna trzanja, tvoja hrepenenja niso bila več... moja. Druge ženske so stopile na tvojo pot... Vse, kar bi nama življenje utegnulo še dati, bi bilo vodeno, banalno. Čemu bi čakala tako dolgo? Najina ljubezen je bila srečna, toda ni je ljubezni s srečnim koncem. Zbogom, Robert.«

To mora biti šala, je pomislil Robert. Tole dekle, ki je bila tako mehka, tako dobra in vzdržljiva, ki je živela zmerom samo zanj, ki jo je bil nekoč tako tiransko in tako sebično priklenil nase, ki jo je ljubil bolj ko katerokoli žensko na svetu, ona naj bi ga zapustila? Ne. Samo pošalila se je, prestrašiti ga je hotela... Kaznovati ga je hotela za ljubimkanje z Blianko, za tole površno igrakkanje... Toda kje neki tiči?

Čez dolgo se je vrnila Roza, kmetica, ki jima je gospodinjala.

»Gospa, mlada gospa,« je rekla tja v en dan, »je že zdavnaj odšla. Na železniško postajo. In vso njeno prtljago je odnesel neki možki...«

V naglici je Robert pograbil plašč in klobuk, vzel denar in

KRATKE ZGODBE Z VSEH VETROV

Ta zob je bil še popolnoma zdrav!

Sabska kraljica je imela prav!

(N-o) Berlin, maja

Od rodu do rodu so si Etiopci pripovedovali prerokbo, ki jo je po njihovem ustnem izročilu izrekla pravična kraljica iz Sabe.

Znano je, da velja ta kraljica za utemeljiteljico abesinske cesarske dinastije; iz njene kratkotrajne združbe s kraljem Salomonom naj bi se bil namreč rodil prvi cesar Etiopije, spočetnik kraljev vseh kraljev.

Nu, in kraljica sabska je baje nekoč dejala:

»Vse dotlej dokler bodo moji potomci vladali v tej deželi, je ne bo zavojeval noben tujec.«

Danes se nekdanji negeševi podaniki z grenkobo zamišljajo v prejšnje kraljice besede, saj vidijo, da so se do pičice izpolnile: Halle Selasi namreč ni direktni potomec stare abesinske dinastije. Leta 1916. si je bil uzurpiral Menelikov prestol in vrgel v ječo legitimnega prestolonaslednika Jasuja, sina Menelika II.; pri tem mu je pomagala Voisera Zauditu, Menelikova nezakonska hči, tista, ki je pozneje po Hallejevi zaslugi postala abesinska cesarica.

(»Deutsche Allgem. Ztg.«)

Umrl je pes...

(N-o) Gdansk, maja

Gdanski list »Danziger Vorposten« je priobčil ondan med dnevnimi novicami tole nevsakdanjo osmrtnico:

V soboto 3. maja 1936 je naš dragi, pogumni, zvesti in nepozabni

HALODRI V. BERGHOF

padel pri velepošrtvovalnem izvrševanju svoje dolžnosti. Poginil je za nevarno rano, ki si jo je bil nakopal v ogorčenem boju z neko lisico. Zdaj počiva za zmerom v svojem tolikanj dragem mu lovišču...

Vsi, ki so te poznali, ljubi Halodri, so te ljubili in se bodo ganjeno spominjali tvoje smrti.

To oznanilo bodi namesto osmrtnice. — Uzalostena gospodinja Halodrija, Adolf in Helena v. Z.

Genialna sleparija

(N-o) London, maja

Nekemu Nemcu se je pred kratkim v zvezi strogemu nadzorstvu in izvozni prepovedi posrečilo spraviti čez mejo 100.000 mark: najlepše pri tem tihotapstvu je pa to, da mu je nevede pomagal največji hitlerjevski list »Völkischer Beobachter«. Zadeva se je takole odigrala:

Mož je poslal v »Völkischer Beobachter« mali oglas, da sprejme po zelo ugodnih pogojih trgovskega potnika, ki bi potoval za njegovo tvrdko po Švici. Ponudbe na upravo lista.

Nato je poslal sebi samemu sto pismen kot odgovore na svoj oglas: v vsakem teh pismen je skrnil med ovitkom in svilnatim papirjem bankovec za tisoč mark.

Mož se je potlej odpeljal v Švico in je pisal upravi »Völkischer Beobachterja«, naj pošlje na njegov švicarski naslov vsa pisma, ki bi prišla na njegov mali oglas. In tako se je tudi zgodilo: uprava mu je poslala vseh sto pismen; za-

paketirala jih je v ovitek z natisnjeno glavo »Völkischer Beobachter«, tako da obmejnimi organom še na um ni prišlo, da bi pošiljko odprli in pregledali. In premeteni tihotapec je srečno dobil v Švico vseh svojih 100.000 mark. (»Everybody's«)

Newyork, ameriški Babilon

(N-o) Newyork, maja

Newyork ima danes 7.600.000 prebivalcev, med njimi se jih je bilo 2.300.000 rodilo v tujini.

Skoraj vsak četrti Newyorčan je žid: nič manj ko 1.765.000 jih je v Newyorku, več ko katoličanov (1.734.000).

Židje imajo 1000 sinagog, katoličani 430 cerkva.

V Newyorku je 32.480 brivcev, 55.000 kavarniških in gostilniških natakarjev, 20.000 liftbojev, 106.000 šoferjev, 42.000 krojačev, 22.000 bolničark in 10.000 borznih mese-tarjev.

Manhattanski okraj — osrčje Newyorka — šteje danes komaj 1.654.000 duš: še leta 1910 je tam prebivalo 2.330.000 ljudi. Kdor le more, se seli na periferijo, čeprav izgubi eno uro na dan samo z vožnjo s podzemeljsko železnico.

Leta 1899 je bilo v Newyorku 19.000 tovarn, 20 let pozneje je to število poskočilo že na 32.000 — da je leta 1935 spet padlo na 18.990. Zasebnih uradnikov je v Newyorku 300.000, delavcev pa 375.000.

V Newyorku živi 16.000 gledaliških igralcev, 21.000 godbenikov, 159.000 prodajalcev in 9.000 pisateljev. (»Atlantic«)

Visoka šola za vljudnost...

(Š-k) San Diego, maja

V San-Diegu v Kaliforniji so te dni odprli šolo za učenje vljudnosti; Američani so jo ponosno krstili za univerzo!

Nova univerza je izdala reklamne prospekte; v njih objublja, da se bo v njeni šoli vsakdo lahko v treh mesecih korenito naučil lepšega vedenja in občevaranja z ljudmi vseh narodov in dežel, kajti šege in običaji, pravi prospekt, so pri različnih narodih različni; naj bo človek še tako dobro vzgojen, bo dostikrat ustrelil kozla, kadar bo šel na tuje.

...in boj zoper pretirano vljudnost

(Š-k) Washington, maja

V Združenih državah je navada, da se moški odkrije, kadar se pelje v dvigalu v ženski družbi.

Ta vljudnost pa ni pogodu članom washingtonskega kongresa (tako se imenujeta obe zbornici skupaj, senat in reprezentančni dom); pravijo, da je pretirana. Zato so ji napovedali boj in so se združili v posebno zvezo; njeni člani so se obvezali, da bodo ostali v dvigalih pokriti, pa naj bo še toliko dam v njihovi družbi.

Sto tisoč dinarjev, pa mogoče še mnogo več, so izgubili ljudje, kateri se niso umeli ceniti veliko prihrano vsled Palma gumijastih podpetnikov in Palma-Okna gumijastih podplatov.

Proces radi dežja

× C-e Varšava, maja

Poljsko mesto Ruve je te dni doživelo nenavadno pravdo. Okoliški kmetje so lani, ko jim je grozila dolgotrajna suša, sklenili pogodbo z nekim čarodejem. Mož je namreč trdil, da zna umetno pričarati dež. (Svoje skrivnosti ni kakopak nikomur zaupal.)

V pismeni pogodbi so kmetje čudodelniku obljubili 1000 zlotov (okoli 8000 din), če jim prav hitro pričara dež.

Res je kmalu začelo deževati. Tedaj so si pa kmetje premislili in niso hoteli plačati. Kar čez noč so se spametovali in ugotovili, da sta dež in suša le posledica prirodne zakona, da jim je ta dež poslalo nebo in da to ni zaslug čarovnjak.

Čudodelni »strokovnjak« je kmete tožil in je zahteval dogovorjenih 1000 zlotov. Sodišče se je pa postavilo na stališče, da dežuje samo takrat, kadar Bog hoče: zato je tožbo zavrnilo.

Avtomatska oblačilnica

× Č-e Pariz, maja

Neka velika modna trgovina si je spet izmislila zanimivo novost. Po pariških ulicah in trgih bo namreč postavila avtomate in iz njih bodo dame lahko jemale nove obleke in klobuke. Izdelki bodo najnovejši modeli pariške mode. Skozi prozorno steklo na avtomatu bo dama lahko videla, kakšno obleko ali klobuk lahko dobi v avtomatu.

Migrena

Migrena je glavobol, ki se pojavlja posebno pri žensh in to navadno na eni strani glave. Prehaja pa iz ene polovice glave na drugo. Ta bolezen se pojavlja že pri mladih deklicah, pri žensh vsake dobe, a prav posebno v prehodnih letih. Pravega vzroka zdravniki še niso mogli določiti. Migrena se pojavlja vsled najrazličnejših vzrokov: vsled razburjenja, jeze, prepira. V teh slučajih je verjetno vzrok nervoja. Pojavlja pa se tudi pri prebavnih motnjah, ter je tukaj torej vzrok želodca ali črevo. Nadalje se pojavlja migrena za časa menstruacije, njen vzrok je tedaj slabost. Razen tega se pojavlja migrena tudi pri jako polnokrvnih žensh vsled navala krvi v glavo.

Ker so vzroki migrene torej jako številni, treba je poskrbeti za pomirjenje živcev, lahko prebavo, mirno menstruacijo. V vseh teh slučajih se priporoča zdravljenje s Planinka čajem. Zene, ki bolujejo na migreni, naj popijejo takoj pri nastopu bolečin skodelico Planinka čaja, a potem še skozi en teden dnevno po 1 skodelico.

Da se eventualni povratek migrene prepreči, priporoča se dvakrat letno, na pomlad in v jesen, opraviti zdravljenje s Planinka čajem tako, da se skoz 6-8 tednov pije vsak večer 1 skodelico Planinka čaja.

Gospa, 25 let stara, je trpela leta in leta na migreni, ki se je redno pojavljala. Vsa sredstva, ki jih je

Krona in korenina — zdravi in nepoškodovani — potrjujeta to, vendar se je zob kljub temu začel majati ter je nekega dne izpadel. Na zobu se je skrito tvoril zobni kamen, zajedel se je globoko med zob in zobno meso in tako je izgubila korenina svojo trdno podlago.

Sargov Kalodont je edina zobna krema v naši državi, katera vsebuje sulforicinoleat, patentirano sredstvo proti zobnemu kamnu. Z uporabo Sargovega Kalodonta se odpravi zobni kamen ter se prepreči njegova ponovna tvoritev.

Pozor! Poskusite enkrat novo ustno vodo Kalodont. Koncentrirana sestavina, zelo varčna v uporabi, razkužuje in ugodno osvežuje.

SARGOV
PROTI ZOBNEMU KAMNU
KALODONT
DOMAČI IZDELEK

uporabljala, so odpovedala. Poskus s Planinka čajem je prinesel že po nekoliko urah znatno popuščanje bolečin. Po osem tedenskem zdravljenju postal je glavobol, ki se je po prvem mesecu še pojavljal, mnogo blažji, a po nadaljnjem štirite tedenskem zdravljenju je migrena, ki se je drugače redno pojavljala, popolnoma izostala. Za preprečenje se kura s Planinka čajem nekolikokrat letno ponovi. Reg. S. br. 529/36.

Izdiranje zob z rokami

(E-n) Pešta, maja

Nekaj dni sem se razkazujeta po Budimpešti dva italijanska zobarja: njuna umetnost je v tem, da izdirata zobe kar z golimi rokami in — kar je važnejše! — brez bolečin.

Zobarja sicer nimata dovoljenja za izvajanje prakse, pač pa so ji-ma dovolili, da smeta svojo umetnost občinstvu »razkazovati«. Njun »trik« je videti kaj preprosto in nedolžen. Dovolj je, da trdo pritiskneš z eno roko bolnika na senec, tako da mu začasno omrtviš zobni živec in vzameš ustom občutek bolečine — z drugo roko pa izdereš boleči zob.

Botri in botrice!

NOVA TRGOVINA VAM NUDI:

Ure 36.— Din
Ročne ure . . . 95.— Din
14 kar. ročne . 280.— Din

KIFFMANN OTMAR
LJUBLJANA - MESTNI TRG 8

Kurioznosti & nevsakdanjosti

Razni načini pisanja

Stari Grki so pisali eno vrsto z desne na levo, prihodnjo pa z leve na desno, in tako dalje. Pozneje so pisali samo z leve na desno; to so od njih prevzeli tudi Rimljani, od njih pa drugi evropski narodi.

Kitajci in Japonci pišejo od zgoraj navzdol, in sicer Kitajci z desne na levo, Japonci pa z leve na desno.

Stari Mehikanci so pisali od spodaj navzgor.

Z desne na levo se piše še danes v hebrejščini, kaldejščini, sirščini, turščini, arabščini, perziščini in tartarščini. (H2)

Mišja zalega

En sam mišji par ima na leto najmanj 300 potomcev, vstevši vnuke in pravnuke. Na Angleškem napravijo miši 15 milijonov funtov škode (okoli 4 milijarde din).

1 miligram čutiš!

Na najbolj občutljivih delih kože, na primer na nekaterih točkah na rokah, lahko človek »zaznava« celo težo 1 mg (tisočinke grama).

Koliko imamo krvi?

Normalen človek ima krvi približno 1/10 svoje celotne teže. Tako ima na primer zdrava, 64 kg teška oseba v obtoku malo manj ko 4 kile krvi.

Dehtea roža — izjema?

Vrtnice je okoli 7000 vrst, a med njimi jih je samo 30 dehtečih vrst, med le-timi imajo pa samo tri vrste toliko rožnega olja, da ga je vredno predelati v parfum.

1:14.000.000

Da izkopljejo 1 kg diamantov, morajo delavci na diamantnih poljih v Kimberleyu v Južni Afriki obdelati 14 milijonov kg tako imenovane »višnjeve prsti«, jo zdrobiti, oprati in preiskati.

Počasna elektrika

Električna iskra plane s hitrostjo 300.000 km v sekundi; tako uče knjige. To velja na prostem. V telefonskem kablju ima pa elektrika hitrost »samo« 70.000 km na sekundo, da, utegne se zgoditi, da pade celo na 16.000 km!

Fotografska plošča vidi dalje kakor oko

Novi orjaški kalifornijski daljnogled — dodelan bo šele l. 1940 — bo tehtal 500 ton in bo stal 2-3 milijone dolarjev (100 milijonov din). V obsegu bo meril 6 m, objektiv sam pa 5 m. Ta objektiv brusijo v posebni delavnici; visok bo 7 m. Preden bo zbrusen, bodo pretekla štiri leta.

S tem instrumentom ne bodo zvezdoslovci direktno opazovali neba, nego bodo z njim v prvi vrsti fotografirali. Fotografska plošča, ki bo več ur osvetljena skozi ta orjaški objektiv, bo pokazala tudi takšne zvezde in nebesne meglice, ki jih človeško oko samo nikoli ne bi zaznalo. Pogled skozi objektiv bo nesel 2.200.000.000.000.000.000 kilometrov daleč.

stekel na postajo. Ali ste kje videli nežno mlado damo, z nenavadno velikimi, sinjimi očmi? Je vpraševal. Kam je odpotovala? Hm, mnogo mladih dam je danes že potovalo, so mu odgovarjali. Sama je bila? Malo po švedsko je zavijala?...

»Da, da,« je menil postajni načelnik, »bržčas je bila tista, ki je bila videti nekam zmedena, vendar odločna... Pri moji veri, začudila se je, ko sem jo vprašal do kod naj ji dam listek... Oh, nekam na jug!« je naposled odgovorila, toda zdajci si je premislila in rekla: »Ne, ne! Do Solnograda najprej...« In odpeljala se je, že pred tremi urami...«

Deset je že odbila, ko se je pripeljal Robert v Solnograd. Bog sam si ga vedi, kaj je Stina storila? Ali je mar odpotovala dalje? In kam? Proti jugu? Ali naposled nazaj v domovino? Ne, ne, najbrž je ostala kar v Solnogradu...

Taval je po razsvetljenih ulicah. Avtomobil so se podili drug za drugim, v kavarnah je bilo vse

živo in svetlo. V temi nad mestom je kraljeval grad, tam zadaj Meniški vrh, kupola stolnice... Zakaj ne more v tem pestrem vrvežu najti svoje Stine?...

Stopal je po mostu čez reko. Svetle zvezde so plesale po temnih valovih svoj nočni ples... Robert je gledal v brhke valove — in njegove misli so odplavale z njimi. Za hrptom je šel nekdo mimo njega, čudno, po malem, zadržano, toda Robert ni ničesar opazil. Šele ko je odrgal oči od temnih valov, je videl vitko žensko, skoraj ko temno senco samo...«

Stina! — se mu je zdajci zazdelo. Stekel je za njo — toda ona je zavila za vogal — velika družba nočnih krokarjev mu je zastavila pot... in v temni stranski ulici je Stino izgubil izpred oči.

Morda je bil samo privid, plod njegove prerazgrete domišljije. Tekal je iz ulice v ulico, iskal je Stino v razkošnih kavarnah, zavil je v staro mesto. Večkrat je obstal, večkrat se mu je zazdelo, da jo vidi tam daleč pred seboj, samo samcato... Da, prav takšne postave je, prav tako lahko zibajoče stopa

...Ko jo je pa dohitel, je pogledal v tuj, hladen obraz...

V vse hotele je telefoniral. Ne! Dama ne prenočuje pri nas — so mu od vsehposred odgovorili. Izmučen na telesu in duši je legel in zaspal.

V Solnogradu je ne bo našel, to je prišlo. Dalje, dalje! Proti jugu! Koj jutraj se je odpeljal — v Trst. Stina je bila že izza otroških let zaljubljena v pristaniška mesta. Utujen in živčen je sedel Robert v vlaku. Mimo njega je drvela pokrajina, toda vsa lepota narave je bila zanj mrtva.

Zamislil se je... Pred tremi leti je prišla lepega dne Stina, boječa in malce nerodna. Njene velike sinje oči so gledale plaho in v njih je na dnu žarel plamen pričakovanja. Pod pazduho je držala risarsko mapo. Pokazala mu je svoja dela, tehnično nedovršena, toda samosvoja, fantastična.

Naslednji dan je bila že njegova učenka, kmalu nato njegov model... Ni mogel več odtrgati oči od nje. Vse je kipel v njem, zmerom jo je hotel imeti poleg sebe — in Stina je ostala. In šele takrat, ko

je ostala, se je umiril. Ljubila ga je, neboljena je bila zdaj prav tako, ko prvi dan, ko je prišla...

Po hodniku vagona so se pre-rivali ljudje. Ženske... Toda vseh žensk na svetu mu ni bilo mar.

Prav tisto minuto je šla Stina po hodniku in zavila v jedilni voz. Premisljala je: Kaj naj prav za prav počnem v Trstu? Ali naj mar spet blodim po cestah ko včeraj po Solnogradu? Sicer bi si v pristanišču resda lahko ogledala vrvenje, lahko bi naslikala zanimivo skico — toda... Saj sem pretrudna, si je dejala.

Na prihodnji postaji je izstopila; v nekem majhnem kraškem gnezdu, ki mu še nikoli ni slišala imena.

Robert se je sklanjal skozi okno — in žalostne misli so se mu podile po glavi. Tako sam je ostal, tako zapuščen. Zdajci je opazil naslanjajočo se ob postajni steber mlado žensko, plavih las in velikih oči... Pomislil je:

»Morda sloni zdaj tudi Stina tako v kakšnem zapuščenem gnezdu — in je žalostna...«

GROZE

iz dnevnika nekega
kriminálnega komisarja

6. nadaljevanje.

Nekaj minut je vladala globoka tišina. Zdalci se je pa razlegel krik groze in strahu. Raztrgal je strahotno tišino kakor blisk oblake.

»Na pomoč, na pomoč!« se je zaletel prodirljiv krik iz kabine nasproti Dornerjevi. Spoznal je Gianinini glas. Zavpila je še nekaj drugega, toda eurovi grohot Sale in razbojnikov je vdušil njeno obupno vpitje.

4. Salova smotka

Dorner je za trenutek zagledal v duhu podobno Gianine in njenega brata. Ti lopovi niti otrokom ne prizanašajo!

Zaman si je Dorner prizadeval, da bi raztrgal vrve, ki je bil z njo prevezan; še bolj se mu je rezala v meso. Le to je dosegel, da se je s premikanjem zavalil do roba postelje.

Pogledal je proti vratom, ki se je izza njih čul grohot morilcev. Slišal je njihove korake. Oddaljevali so se.

Ali so vzeli Gianino s seboj? Srce se mu je skrčilo od sočutja z ubogim dekletom, če je pomislil, kaj jo čaka v njihovih rokah. A koj nato je začel njen jok. Prihajal je iz njene kabine. Torej so jo le tam pustili?...

Dorner je še zmerom strmel v vrata. Potem je pa odtrgal oči in pogledal po tleh. Zdalci je zagledal Salov ogorek. Še se je kadilo iz njega.

»To nas utegne rešiti!« ga je izpreletela misel. Silovito se je zagnal, da je prišel čisto na rob postelje in tebebnil po tleh.

Smotka je ležala le še kakšen meter vstran. Dorner je videl kako njene poslednje iskre ugašajo. Še kakšno minuto, pa bo popolnoma ugasnila. A potem ne bo več upanja v rešitev...

Dorner se je splazil k smotki, vijoč svoje telo kakor kača. Zdalci je bil ogorek že čisto tik njegove glave, toda z usli ga ni mogel prijeti, ker mu je v njih tičal robec.

Le kako naj ga izpljune? Iz Gianinini kabine se je slišalo pridružen jokanje — tožeče, kakor jokajo majhni otroci. Še jih pušči v veliki in mračni sobi; in to grenko

ihčenje je podelilo Dornerju nadčloveško moč.

S silovitim naporom je zahrkal, da izpljune robec iz ust. Njegove oči so kakor uklete strmele v smotko, ki se je iz nje komaj vidno še kadilo.

Ah, ko bi v ogorku ostala le še ena iskra — ena sama!

Robec je zletel iz Dornerjevih ust. Pograbil je z ustnicami smotko in jo pri priči spet izpljunil: bila je še mokra od Salove sline... Ne! Ne! Rajši umre, kakor da bi požiral slino tega morilca!

Jok v Gianinini kabini je postal glasnejši. Zdalci sta jokala oba, ona in njen brat, in obupno klicala na pomoč.

Spet je stopila pred Dornerjevo duhovno oči podoba mladega dekleta, blede in prekrasna, kakor izrezljana iz alonovine.

Rešiti jo mora! Zaradi nje mora premagati stud!

Če le smotka še tli — Pograbil jo je spet z zobmi in potegnul.

Se je žarela iskra v njej, morda poslednja. Če se mu ne posreči to iskra podnetiti, je neizogibno obsojen na smrt.

Brž torej! Brž! Še poslednji napor! Od te iskre je odvisno ne samo življenje Gianine in njenega brata temveč tudi mnogo drugih — kapitana, častnikov in mornarjev in treh tajnih policistov.

»Pozor! Pozor! Na ladji »Santa Margherita« je skrit peklenški stroj!«

Kapitan je poslušal svarilo in je vedel, da so minute ladje in njene posadke štete.

Ničesar ni mogel storiti, da bi rešil poginu zapisano ladjo. Preveč trdo je bil privezan na stol. Samo aparat je mogel gledati pred seboj, tisti aparat, ki je bil tolikanj ponosen nanj — in poslušati glas iz etra, ki mu je napovedoval pogin...

Dornerju se je vendar že posrečilo podnetiti ogorek; zdaj si je z vesmi močmi prizadeval, da prežge vrve, ki je bil z njo zvezan.

Sala je rekel, da bo ladja zletela v zrak čez osem in dvajset minut. Koliko minut je bilo neki minilo, odkar je odšel iz kabine? Slehera sekunda tega obupnega življenjskega boja se je zdelala dolga ko ura...

Ali se mu bo posrečilo prežgati vrve, preden bo napočila ona strahotna minuta, ko bo minilni kazalec prišel na dvanaest?

Razbojniki so bili ladjo bržčas že zapustili. Dorner jih je slišal, ko so tekali po palubi in spuščali rešilne čolne na morje. Zdalci je vladala na ladji globoka tišina — tiša tišina, ki ne obeta nič dobrega.

Tudi ni bilo več slišati pljuskanja valov ob ladijski bok. Parnik je stal. Preden so razbojniki odšli, so bili očelno ustavili stroje ali so jih pa pokvarili...

V tej grobni tišini nisi slišal drugega kakor tiho in enakomerno tiktanje. Čudni glasovi! Dorner je spočetka mislil, da jih sliši samo v svojih ušesih, kakor da bi prihajali od pospešenega krvnega obtoka. Zdalci ko je prisluhnul, je pa prav razločno slišal: »Tik-tak... tik-tak... tik-tak...«

Urat!

Ne da bi bil spustil smotko iz ust, je obrnil glavo in uzrl pod posteljo oni dolgi in ozki kovčeg, ki ga je bil Sala takrat prestrašeno skril pod svojo posteljo.

Peklenški stroj je bil zdaj v njegovi kabini — niti dva metra ne oddaljen od njega.

Dorner je pogledal tja in je čutil, kako ga grabi za vrat smrtni strah. Njega, ki je še zmerom dolje tako neustrašno gledal smrti v oči!

Se nekaj minut, morda samo še sekund — pa se bo ladja z vsem, kar je na njej, izpremenila v drobne koščke in se pogreznila na dno morja...

Se nekaj minut...

»Tik-tak... tik-tak... tik-tak«, je opominjala ura in krajšala čas, minuto za minuto...

Ce ne bo prežgal vrvi — oh, kako počasi tli! — bo kmalu vsega konec!

Dorner se je kar vsesal v smotko, napenjal je pljuča, da bi vnel ogenj v njej...

Hitreje! Hitreje! Ze prihodnja sekunda utegne prinesiti smrt...

Zdalci je smrt že pri njem, komaj dva metra od njega... Zdalci sedi še v kovčegu. A kdo ve, morda že čez eno minuto bo planila iz njega na dan, strahotna in neusmiljena...

*

Ladja je plula smrti nasproti. Vdano jo je čakala, zibaje se na valovih. Jekleni grob, ki je v njem ležalo pokopanih petnajst živih ljudi...

Le eden med njimi — Dorner — je še gojil upanje v rešitev. To upanje je bilo tem večje, čim bolj se je zaizkril ogenj ogorka, ki je z njim prežgal molvoz.

Vse njegovo življenje je tiste sekunde in minute hitelo mimo njega —

31. maja poteče 20 let, odkar se je bila pred Skagerakom največja pomorska bitka v svetovni zgodovini. Naša slika kaže tedanji posnetek neke nemške ladje, ko jo je angleška granata zadela pod mostič

tiste strahotne minute, ko se je obupno boril s smrtjo. Spomnil se je, kako so mu pripovedovali, da doživljajo utapljaljivo se ljudje tisto minuto pred smrtjo najjasnejše trenutke svojega življenja. Takrat ni verjel, verjel je pa zdaj, ko je sam stal na meji, ki deli življenje od smrti: zdaj je vedel, da je to resnica. Pred njim so blisnile podobe kakor v filmu: vojna, strelski jarki, sovražni napadi, preliv, kjer bi bil skoraj utonil, ko je strmoglavil iz letala... Kakor blisk se je vžgal v njem spomin na ono strahotno noč, ki jo je prestal v »Albergu Paradisu«.

»Morda se še srečava, toda na drugem svetu,« je rekel Sala, ko je odhajal. Ta prerokba se bo izpolnila, če se Dornerju ne posreči takoj raztrgati že tleče vrvi...

»V osem in dvajsetih minutah,« je bil rekel Sala. Osem in dvajset minut. A njemu se je zdelo, kakor da je od takrat minila že cela večnost.

Dorner je izpljunil ogorek in je renčel ko zver začel glodati tlečo

vrve; pri tem se je spekel v ustnice...

Se... Se... zdaj že odneha... zdaj... Dorner je napol vse moči. Takrat mu je pregorela vrve nemočno padla na prsi. S tresočimi se prsti jo je začel odmotavati...

Hitreje! Hitreje!...

Ze so bile njegove roke in noge proste!...

Skočil je na noge in potegnil kovčeg izpod postelje.

Ura je tikakala dalje — neizproano je krajšala minute blizajoče se smrti.

Dorner je planil k vratom.

Zaklenjena...

Pograbil je lesenega zajca in ga tresčil v vrata. Potem se je še sam zaletel vanje.

Toda sekunde so hitele. Strašne sekunde... morda poslednje...

S treskom je odletela ena deska iz vrat. Zdalci ne sme izgubiti nobenega trenutka več. Dorner se je splazil skozi vrzel in pri tem bi mu bil skoraj padel kovčeg iz rok...

Zdalci je bil na hodniku.

Dorner je tekel, kar so mu noge dale, toda čutil je, kako se mu tresajo kolena. Zdalci zdaj bo omahnil. Omotica ga je obhajala. Pred očmi se mu je delala tema. Le s težavo je našel pot do stopnic...

Hitreje! Hitreje!

Težko je sodel po stopnicah, s takšnim naporom, kakor da bi plezal na strmo goro...

»Tik-tak... tik-tak...« ga je podila ura kakor z bičem naprej.

Zdalci je na palubi.

CIKORIJA

Naš pravi domači izdelek!

Rešilni čoln, ki so z njim razbojniki pobegnili?

Kazalo je tako...

Dorner je z dlanimi napravil zvočnik pred usti in je zakričal, kar so mu pljuča dala:

»Do svidenja, signore Sala! Videla se bova še. Toda na tem svetlu!...«

Dorner je rešil kapitana njegovih vezi. In kapitan je takoj sedel k aparatu in skozi eter je letel vesel odgovor:

»Santa Margherita« je rešena! Peklenški stroj smo našli. »Santa Margherita« nadaluje svojo polt!...

Kapitan je s sijčim obrazom iskal Dornerja, toda tega že ni bilo več v kabini: bil je zdaj pri Gianini in ji prerezoval vezi.

Ko so bile njene roke proste, je objela Dornerja okoli vratu in ga poljubila, smejoč se in jokajoč hkratu od sreče.

V vsej svoji detektivski karijeri ni bil Dorner še nikoli doživel tolikšnega vračila. Zdelo se mu je večje in lepše od vseh dotedanjih...

Dalje prihodnjič.

Balada o rokavici

Madžarski napisal Friderik Karinthy

Sedel sem z lepo gospo Lolito ob donavskem nabrežju in ji razlagal Schillerjevo balado o rokavici:

V nekem cirkusu se je bila zbrala velika množica gledalcev; tudi kralj s svojim spremstvom in mnogo dam iz visokega plemstva je prišlo v družbi svojih viteзов. Na vrsti je bila ravno najrazburljivjša točka; prizor, ki je oledenil kri v žilah: v areno, izpremenjeno v kletko, so izpustili sestradanega leva in dva sestrada tigr. Ni si moči misliti, kaj se bo zdaj zgodilo, če se te tri zverine zakade druga v drugo.

Vse je pridržalo dih: tako tiho je bilo, da bi slišal iglo, če bi padla na tla.

Takrat je pa iznenada priletela od nekod rokavica in padla v areno, in sicer kakor nalašč ravno v sredo med zverine. In neka lepa dama je kometno dejala:

»Vitez Alvarez, ali kako vam je ime: če je res, da me tako zelo ljubite, stopite vendar po mojo rokavico!«

Gledalcem je kri zastala pri teh besedah. Vitez je trenutek pomislil, potem je pa vstal in stopil brez besed dol med zveri. In glej: zverine je njegova drznost tako osupila, da so pozabile gobce odpreti. Vitez je mirno pobral rokavico in jo odnesel gor na galerijo. Lepa donna mu je bila odhitela naproti; čakala ga je z zapeljivim smehljajem in z razširjenimi rokami — toda vitez ji je vrnil rokavico pred noge in je rekel:

»Po tej nagradi, cenjena dama, ne hrepenim!«

To rekši se je obrnil in je damo za zmerom zapustil.

Gospa Lolita me je nemo poslušala.

»Nu,« sem vprašal znagoslavno, »ali zdaj razumete balado?«

»Skomignila je z rameni:«

»Seveda jo razumem!«

»Nu?«

»Oni vitez je imel popolnoma prav! Kako lahko bi bile zverine rokavico... raztrgale, če se ne bi bil on tako podvil. Kako naj bi se torej spuščal v razmerje z žensko, ki se ne pomišlja tvegati par novih rokavic za kavalarja!« (1-1)

Čigav je otrok?

Pred hišo »Zvez Narodove je mamica prišla, otroka z listkom belim je položila tja.

Ta list pa je sporočal, da oče znan pač ni, le eno je gotovo: da v »Zvez« tej sedi.

Predsednik »Zvez« pridrži vrata in uzre otroka na stopnicah, pobere list in gre.

Vse člane hitro skliče in seja se prične. Tri dni so zborovali, četrti h koncu gre;

ko peti dan zasije nad mirno Zvezo, se vrata razprostrijo in člani ven privro.

Obrasi so jim blede, treso se jim noge, a vsem se mir razliva čez blede ustnice.

Predsednik pa slovesno bel list v rokah drži, otroku ga na prsa previdno položi.

Kaj listič oznanjuje? Pet točk na njem visi, da Narodov pač Zveze otrok nikakor ni:

»Ker, prvič člani Zveze prav vsi so pismeni, unalfabet otrok je, zatorej naš on ni.

Ker, drugič vsi v Zvezi, vsi gledamo krivo, otrok pravilno gleda, dokaz, da naš ne bo.

Ker, tretjič v Zvezi naši berača najti ni, a dete to je revno, dokaz, da naše ni.

Četrtič: kor spočnemo je hitavo, bolno; otrok pa zdrav je, krepek, dokaz, da naš ne bo.

In petič: kor rodimo živeti zmožno ni, to dete krepko diha, dokaz, da naše ni.«

Ivan Rob

SLAVIJA

JUGOSLOVANSKA ZAVAROVALNA
(OSIGURAVAJUCA)
BANKA, D. D. V LJUBLJANI

TELEFON ST. 21-76 IN 22-76

VSE VRSTE ZAVAROVANJ

PODRUZNICE: BEOGRAD,
ZAGREB, SARAJEVO, OSIJEK,
NOVI SAD

HIŠE V LJUBLJANI, SARAJEVU,
OSIJEKU IN NOVEM SADU

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da bo izbira na mizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za skromnejše razmere

Ponedeljek: Goveje srce v kisli omaki, popražen zdrob, palačinke.

Torek: Paradižnikova juha, nadevana krompirjeva kaša*, solata.

Sreda: Teletji zrezki, riž, sirovi cmoki.

Četrtek: Goveja juha s popraženimi žemljami, govedina s cmoki, koprova omaka.

Petek: Kruhovi cmoki s solato, žličniki iz vzhajane testa s malinovecem.

Sobota: Lečna omaka s hrenovkami, solata, češpljeva pogača.

Nedelja: Kotleti s kumno, pražen krompir, piškoti z rumovo omako*.

Jedilni list za premožnejše

Ponedeljek: Kumnova prežganka, ocvrta jagnjetina s krompirjem in zeleno solato, orehovi rogljici.

Torek: Goveja juha z zdrobovimi cmoki, govedina s pečenim novim krompirjem, sardelna omaka, rižev narastek z ribezovo polivko.

Sreda: Goveja riževa juha z bohinskim sirom, pofeze z možganovim nadevom, špinaca krompirjeva kaša, vanilijev valjanci.

Četrtek: Zdrobova juha, pečena prekajena svinjina z žemljicami cmoki in kumberlandsko omako*, makovi rezanci.

Petek: Mlečna juha s krompirjem, pariške palačinke* z grahovo kašo, sirova pogača.

Sobota: Špinacna juha, teletja obara z rižem in šparglji, miške z malinovecem.

Nedelja: Goveja juha z drobtinami, miške, nadevane piške z dušenim rižem, kompot, kremove rezine.

RECEPTI ZA JEDI

označene v jedilnih listih *

Nadevana krompirjeva kaša

1/2 kg krompirja skuhamo, olupimo in pretlačimo, ga solimo in primešamo 10 dkg presnega masla, malo muškatanega oreščka in 3 dkg nastrganega bohinskega sira. Takoj ko se kaša ohladi, dodamo nekaj žlic mleka, 5 rumenjakov, naposled pa še sneg iz 4 beljakov. Potem denemo polovico testa v dobro omaščeno ponev, potresemo površ s sesekljano prekajeno meso, pokrijemo z drugo polovico testa, potresemo z nastrganim bohinskim sirom in pečemo jed v pečnici, dokler lepo ne zarumeni.

Piškoti z rumovo omako

V 2 pločevinasti pekači položimo čist bel papir. Potem pripravimo iz 4 beljakov, 10 dkg sladkorja v prahu, iz snega iz 4 beljakov in 10 dkg moke piškotno testo, ki ga brizgamo v poljubnih oblikah na papir. Piškote potresemo s sladkorjem in jih pečemo v zmerno vroči pečnici tako dolgo, dokler se ne ločijo od papirja. Če hočemo, da se nam piškoti zares posrečijo, moramo imeti prav trd sneg — in še tega moramo pripraviti iz zanesljivo svežih beljakov.

Potlej zlepijo po 2 piškota z mezo in jih naložimo v skledo v obliki grmade. K piškotom serviramo rumovo omako; pripravimo jo takole: 1/2 l mleka, 2 rumenjaka, 2 dkg moke, 6 dkg sladkorja in kosček vanilije skuhamo neprestano mešaje v primerni kozici. Ko je omaka dovolj gosta, ji prilijemo malo ruma ali pa dodamo slivovke.

Pariske palačinke

1/2 kg moke, 2 jajci, sol in dobrega 1/2 l mleka zvrkljamo v redko testo in spečemo prav tenke palačinke. Potem združimo ali korenje, kolerabo, zeleni grah, fižol, špinac, cvetačo, ali kakršnokoli zelenjavo pač imamo, temu pa pridenemo svetlo prežganje iz 6 dkg presnega masla, 6 dkg moke, malo soli in prav malo muškatanega oreščka. Na vsako palačinko namažemo za kakšne

1/2 žlice te zmesi, zapognemo palačinko s 4 strani in pomažemo robove z beljakom, da ne more nadev izteči. Vse štiri konce palačinke pa spnemo s spilo. Potem pomokamo palačinke, jih povajamo v stepenem jajcu in drobtincah, naposled jih pa sevremo v vroči masti. Preden serviramo, odstranimo iz palačink spile.

Kumberlandska omaka

5 žlic ribezovega želeja, 2 žlici meze iz šipkovih jagod, kozarec rdečega vina, sok 1 pomaranče, 1/2 dkg gorčične moke in na drobne rezine srezane in do mehkega kuhane olupke 1 pomaranče dobro zmešamo. (Ko pomarančo lupimo, moramo odrezati samo rumeno lupino, zakaj bela notranja lupina bi jed zagrenila.)

Kumberlandska omaka je na ta preprost način pripravljena, le pred serviranjem jo moramo pokusiti, ali ni pre sladka. Presladko omako okisamo z limonovim sokom.

Nasveti za gospodinje

Zaigane madeže

spravimo iz perila, če ovlažimo zažgana mesta s 3%nim vodikovim prekišom. Seveda, prav rjavo vžganih madežev tudi s to raztopino ne moremo več očistiti. Očiščeno tkanino moramo koj dobro splahniti s čisto vodo.

Preprosto nočno lučko

si lahko vsakdo sam napravi. V navadno, malo debelejšo svečo zatakne mo na spodnjem koncu kratak in debel žebelj. Potem svečo prižgemo in jo po malem spustimo v kozarec, napolnjen z vodo. Zaradi majhne specifične teže se sveča ne potopi, temveč plava — zaradi obtežitve z žebeljem kakopak — lepo pokonci v vodi.

Zunanja plast stearina (olja za sveče) se zaradi neposrednega dotika z vodo ne topi, zato je porabi plamenček za gorenje samo notranji stearin. Do plamena voda ne more. Medtem ko steni počasi dogoreva, polzi plamenček neprestano nižje in se svetlika skozi tenki obod stearina kakor skozi valj iz mlečnega stekla.

Taka lučka je uporabna zlasti v bolniških sobah, v šotorih in gorskih kočah.

Slastne drobne kolačke

servirajo v pariških restoranih k čaju. Skrivnost, kako velika pa vendar ni, da je ne bi smeli zaupati našim bralcem:

Recept: 1/2 kg fine moke, 1 žlica pecilnega praška, 2 jajci, 1 žlica stopljenega presnega masla, 1/2 l mleka in nekoliko soli temeljito zmešamo. Potem zajemamo testo z žlico in vlijamo primerne kupčke na dobro omaščeno razbeljeno pekačo. Slastne kolačke pečemo na obeh platih, dokler lepo ne porjave. Serviramo jih nama-

zane s presnim maslom, želejem ali z mezo.

Krtače za čiščenje oblek

operemo v zmerno vroči milnici, ki smo vanjo kanili nekaj kapljic salmijake. Oprane krtače pomočimo potem v latvico presnega mleka in jih posušimo na hladnem. Ščetine postanejo spet gladke, trde in ostre, kakor pač morajo biti pri dobri krtači.

Vlažne roke

so velika in neprijetna nadloga. Zlasti zdaj, ko prihaja poletje, postaja ta nadloga nekaterim prava muka. So dobna kozmetika pozna uspešno sredstvo:

Roke si umijemo v mlačni vodi, ki smo ji pridali nekoliko boraksa ali pa nekoliko kapljic očetnokisle gline. Po umivanju si jih natremo z mešanico iz 100 gr kolinske vode in 2 gr tanina.

Tesni rokavic nikar ne nosite, ker pospešujejo potenje.

Mleko se ne sesiri,

če se ravnamo po temle pravilu: Na 1 liter mleka denemo 1 žlico sladkorja, potlej pa mleko počasi prevremo. To navodilo je važno zlasti za vroče poletne dni, ker se tako skuhanu mleko ohrani več dni užitno.

Madeže od črnila,

zlasti stare, odstranimo iz perila in drugega blaga tako, da položimo zamazan kos blaga v presno mleko in ga pustimo v njem tako dolgo, da se mleko sesiri. Ko potem platno ali blago operemo, ni nikjer več sledu za madežem.

Pečeno, še toplo torto

lahko narežemo, ne da bi se drobila, če nam služi za rezanje močno pogret nož. Pogrejemo ga lahko na štedilniku, ali ga pa pomočimo v vrelo vodo.

Mleko ne prekipi,

če namažemo rob kozice ali lonca s presnim maslom ali z nediščim oljem.

Kozmetika

Kafarno vođo

za nego mastne kože poleti si pripravimo iz 1 gr kafe, ki jo raztopimo v 2 ali 3 gr etra in ji naposled pridenemo še 50 gr destilirane vode. To mešanico stresamo dobre pol ure, potlej jo pa filtriramo. Mastno kožo na obrazu si večkrat na dan otaremo z žmokličem vode, ki smo ga namočili v kafarno vođo.

Neprijetnih dlak

se znebimo, če si poraslo kožo negujemo takole: 30 g svežega barijevega sulfida zmešamo s 30 g riževega škroba in 40 g kremenove pene. V potrebno količino tega praška kanemo pred uporabo nekaj vode in mešamo z leseno palčico tako dolgo, da nastane gosta mešanica. To kašo si natremo na po-

rasla mesta, jo pustimo na koži kakšnih 5—10 minut, potem pa osušeno zmes zdrgnemo s kože in umijemo s kolinsko vodo.

Penečo se vodo za lase

si pripravimo takole: 80 gr tinkture guillaya (drogerija!) pomešamo z 10 gr kolinske vode in 1 gr amonovega karbonata. S to raztopino si večkrat natremo lasišče in lase.

Mastne kože, ogrev in drugih nečistosti
se znebimo, če si vtremo v kožo takole mešanico: 8 gr cinkovega oksida zmešamo z 8 gr loja, potem pa oboje presejemo. To mešanico enakomerno prenetemo s 6 gr glicerina, naposled pa dodamo 70 gr rožne vode. Pred uporabo moramo čistilo dobro pretresti.

Rast las pospešimo,

če si lasišče večkrat natremo s takole raztopino: v 75 gr alkohola raztopimo 2 g rezorcina, 2 g ricinovega olja in 4 kapljice bergamotnega olja. Naposled pridenemo še 25 g destilirane vode.

Po britju

si kožo natremo ali pa z razpršilec nabrizgamo s takole raztopino: 2 g bergamotnega olja, 2 g citronovega olja in 1 g špikardnega olja raztopimo v 300 g 96%nega alkohola. Naposled

Tovarna kandi...
UNION KAKAO
SPE...
in samo...
Zaradi...
odličnega okusa in zelo...
barve. UNION KAKAO...
in...
UNION KAKAO...
izrečno samo...
UNION KAKAO

dodamo 30 g čiste očetne kisline in 100 g rožnega olja. Po uporabi se koža lepo napne in prav nič ne peče.

Vonj po jelkah

je v spalnicah, zlasti pa v otroških sobah zelo prijeten in zdrav. Sami si lahko pripravimo potrebno raztopino in jo razpršimo v sobi z razpršilec. Recept: V 100 g alkohola vlijemo 20 g destilirane vode, 4 g jelovega olja, 5 kapljice nerolijevega olja, 5 kapljice špikardnega olja in 5 kapljice bergamotnega olja.

Anekdote

PESNIKOVA HONORAR IN GNOJ

Slavni italijanski skladatelj in pisec mnogih oper Giuseppe Verdi je nekoč povabil svojega prijatelja, pesnika in dramatika Ghislanzoni na svoje posestvo blizu Milana. Ghislanzoni je namreč pisal besedila za Verdijeve opere, med drugimi tudi za znamenito »Aido«.

Ko je Verdi s ponosom razkazoval prijatelju svoje posestvo, je Ghislanzoni zagledal tik hiše velik kup gnoja; začuden je vprašal skladatelja: »Kako moreš gledati ta smrdljivi gnoj tako blizu svojega domovanja?«

»Ti pač nimaš pojma o poljedelstvu, prijatelj,« se je zasmejal Verdi. »Ali veš, da dobim za ta smrdljivi gnoj 5.000 lir?«

»Tega ti pa že ne verjamem. Ta gnoj naj bi bil torej za 2000 lir več vreden od moje »Aide?«

Verdija je ta pripomba spravila v nemajhno zadrego, zato je napeljal pogovor drugam.

MOZARTOVA PRVA SNUBITEV

Osemetni Mozart je dostikrat obiskal s svojim očetom dunajski cesarski dvor in je kmalu postal ljubljeneč cesarja Franca I., moža Marije Terezije.

Poznejši skladatelj se je v tem času rad igral z avstrijskimi nadvojvodinjami. Nekeč se mu je pa pripetila majhna nesreča: spodrsnil je na gladkem parketu in telebnil po tleh. Starejši

nadvojvodinji sta se mu smejali, najmlajša mu je pa prihitela na pomoč in ga je pobrala s tal. Takrat ji je Mozart kar na lepem dejal:

»Z vami se bom poročil, ker ste dobra deklica!«

Nadvojvodinja je to povedala materi. Cesarica Marija Terezija je poklicala mladega Mozarta k sebi in ga je vprašala, zakaj se je tako zgodaj odločil za zakon.

»Iz hvalečnosti, veličanstvo,« je resno odgovoril mali virtuoz. »Najmlajša vojvodinja je bila dobra in prijazna z menoj, ko sta se njeni sestri smejali moji nesreči!«

Marijo Terezijo je presenetil ta neustrašni odgovor. Nato mu je prijazno dopovedala, da bo treba z ženitvijo še malo počakati, dokler oba ne odraseta. — —

— Mala nadvojvodinja, ki se je hotel Mozart z njo poročiti, je bila poznajša francoska kraljica Marija Antoinetta — tista, ki so jo v francoski revoluciji giljotinirali. X

MENICA

Aleksandra Dumasa je nekoč vprašal, kaj je menica. Slavni romaniopisec je potegnil iz žepa menično golico in dejal:

»Vidiš, prijatelj, tole stane 30 centimov. Če se podpisem nanjo, izgubi pa vso vrednost.«

DVOBOJ S KLOBASAMI

Slavni francoski učenjak Pasteur (1822—1895) se je nekoč hudo sprl s politikom Paulom Cassagnacom (1842 do 1904). Po Cassagnacovih nazorih je mogla tako žalitev samo kri oprati. Poslal je torej Pasteurju svoja sekundanta, da mu napovevta v njegovem imenu dvoboja.

Učenjak je ravno v svojem laboratoriju proučeval neke bacile. Ko ju je zagledal, je mirno dejal:

»Jaz sem izzvan, zato imam pravico do izbire orožja. Glejta, prijatelja, za kaj se bom odločil!«

To reči jima je pokazal dve klobasi iste velikosti in iste barve.

»Ena teh klobas je nadevana z nevarnimi bacili kolere, druga je pa iz zdravega mesa. Naj pride gospod Cassagnac in naj si izbere klobaso po svoji volji. Tisto, ki mi bo ostala, bom pojedel jaz.«

Kajpada je gospod Cassagnac odnehal od dvoboja. X

PEKLENSKE MUKE

Nevarno bolnega Talleyranda, duhovitega a brezvestnega francoskega državnika (1754—1838) je kralj Ludovik Filip obiskal in ga je vprašal, kako mu gre.

»Ah, veličanstvo!« je zastokal bolnik, »peklenke muke trpim!«

»Ze zdaj?« je zlobno menil kralj. X

Komisar Smith zaslišuje

Napisal H. Rieben (Čikago)

»Torej priznate vlom? Hvala. Odvedite ga.«

Polijski komisar Finley si je otrli znoj s čela in pomignil svojemu tovarišu Smithu. Potlej je velel: »Prihodnji, prosim!«

Bled mlad mož plahih oči je vstopil.

»Polijska poizvedovanja so dogonala,« je začel kriminalni komisar Smith zaslišbo, »da ste bili pretekli terek v mestnem kopališču. To bi bil torej vaš alibi. Mir! Odgovarjajte samo, kadar vas kdo vpraša! Polijskim dognanjem nimate oporekati, razumeli?... Iz ko-

peli ste prišli ob enajstih pet in dvajset? Kaj? Nič več ne veste? Vsekako pa držite, da ste bili šele ob trinajstih dvajset doma. Kaj ste počeli ves ta čas?«

»Kaj sem —« je zajecjal mladi mož in se obupno ozrl okoli sebe.

»Šli ste k svoji sestrični, čeprav ste z njo sprti — ne?«

»Da,« je rekel mladi mož, »to bi — Ni dogovoril. V njegovih očeh se je zrcalila neizmerna osuplost.

»No, vidite,« je povzel komisar.

»Priznanje je še zmerom najboljše pot. Morda ste se hoteli pobotati s sestrično, ne? Toda sestrična ni marala o tem niti slišati, ker vam noče izplačati dediščino vaše tete. Opsovala vas je, strašno vas je opsovala, kaj ne? In potem ste, razburjeni kakor ste bili — poteni, ste pograbili sekuro in —«

Mladi mož je postal bled ko zid. Smith si je zadovoljno pogladil brado.

»In potem,« je tiše nadaljeval, »potem ste zamahnil. Mir! Ne ugovarjajte!... Nekaj vas je gnalo, neka notranja sila...«

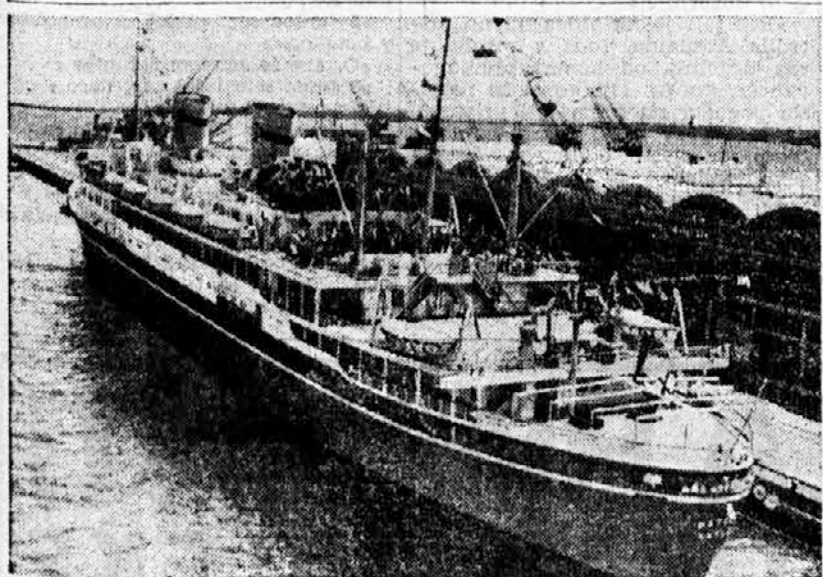
»Ne, ne!« je zakričal mladi mož in omahnil na stol.

»Ne?« se je začudil Smith. »Torej ste jo premišljeno umorili?«

Mladi mož je zajecjal nekaj nerazumljivega.

»Torej vendarle,« je vzkliknil kriminalni komisar z mirnim glasom. »Tak ste umor s premislekom izvršili! Kazen za to je električni stol.«

Mladi mož je obupno iskal besed, a jih ni mogel izdavi. Potem mu je glava omahnila na prsi.

V poljskem pristanišču Gdini so te dni slavnostno krstili oceanisko motorno ladjo »Batory«. Ladja ima 14.000 ton in je namenjena prometu Gdinja—Kopenhagen—New York.

Ljubljeneč občinstva...
očara s svojim elastičnim korakom in sigurnim nastopom. Zvesti pomočniki pri tem so mu

PALMA
GUMI-PODPETNIKI
JUGOSL. IZDELEK.

Dobe se pri vsakem cavijskem mojstru!

Kontesa Klara

Roman

Po francoskem izvirniku

Georgesa Chnela

priredil A. R.

9. nadaljevanje

»Kaj bi ta dva človeka rada pri nas?« je vprašala graščakinja.

Ker ji ni nihče odgovoril, se je oglašil notar:

»Spoštovana gospa, mislim, da prihajata gospod Moulinet in njegova hči kot novo došleca k sosedom na obisk; takšen je pač običaj. Prišla sta najprej na Beaulieu, in prav je tako, saj spada vaša družina k najstarejšim in najuglednejšim v teh krajih. Razen tega je gospod Moulinet dejal, da njegova hči že več let pozna grajsko gosposlično: dovolj razlogov tedaj za obisk.«

»Upam, draga teta,« je oholo vzklila baronica, »upam, da ne boste kar meni nič tebi nič vzeli Moulinetove vsiljivosti na znanje. Kaj so vam ti ljudje prav za prav mar? On je eden izmed najzadnjih plebejcev, njegova hči je pa nevarna oseba, kakor je nevarnejše še nisem srečala v življenju. In zdaj vam pride ta jara gospoda in si domišlja, da si bo kupila družabne zveze, kakor si je s svojimi milijoni kupila grad. Pokažite jima, kdo smo, draga teta, in ne dajte, da se nam bodo vsiljevali taki ljudje.«

»Mislim, draga moja,« je hladno pripomnil baron, »da bo tvoja teta že sama vedela, kaj naj stori, in da ji ni treba dajati nasvetov.«

Grofici je bila zadeva očitno hudo neprijetna. V zadregi se je obrnila k svoji hčeri. Klara je ves čas molčala, kakor da bi ji teh stvari ne bilo prav nič mar.

»Kaj pa ti rečeš?« jo je vprašala mati.

»Kaj rečem?« je počasi odgovorila deklica. »Da je težko meni nič tebi nič zapreti vrata pred gosposdom Moulinetom in njegovo hčerjo. Potrebna nam bi bila vsaj pretveza, a kakšna? Ali naj se mar zatajim? Ko sta nas pa že videla! Če bi jima sporočili, da ne sprejemamo, bi se reklo odgovoriti na njuno korektnost z nevljudnostjo. Ali bi bilo to vredno našega stanu? Jaz mislim, da ne. Danes moramo pač ta obisk prenesti in gledati, da se kaj takega nikoli več ne pripeti. Ali niste tudi vi, mati, teh misli?«

»Da, otrok moj, prav imaš in tako bom tudi storila. Sporoči, Oktavij, da naj vstopita.«

Minuto nato sta gospod in gosposlična Moulinetova stopila v veliko grajsko sprejemnico.

V sleherni ženski je nekoliko igralskega daru. Vzlic veliki zadregi, vzlic razburjenemu utripanju srca je Atenaida premagala neprijetni občutek, ki jo je bil obšel prvi mah — premagala z drznim manevrom.

S sladkim nasmeškom na ustnicah in z veselo sličnimi očmi je stopila z razširjenimi rokami h kontesi Klari in jo objela kakor drago in ljubljeno prijateljico. In brez rdečice na licih je vzklila:

»O, draga, lepa moja Klara, kako vesela sem, da te spet vidim!«

Klari sta ta nepričakovana prisrčnost in zaupljivost tako zmedli, da ni našla besede v odgovor. Atenaida je brž izrabila to prednost; stopila je h grofici Beaulieujski in jo pozdravila z brezhubno korektnostjo:

»Ne morete si misliti, spoštovana gospa, kako drago mi je, da se

smem približati kontesi Beaulieujski. Odkar jo poznam, in tega je že dolgo,« smehljaje se je obrnila h Klari, »mi je bila zmerom vroča želja, da bi ji mogla biti enaka; mislim, da bi mi bilo težko poiskati si popolnejši vzor.«

»Da bi mi mogla biti enaka?« se je začudila Klara. »Skromna si.«

»Najbrže prvič v življenju,« je zamrmrala baronica med zobmi in pristopila bliže.

Ko je zagledala baronico Préfontovo, se je zdelo, kakor da veselo gosposlično Moulinetovo ne pozna več mej. Toda vzlic temu se baronica ni upala objeti in poljubiti. Te drobne roke so jo bile nekoč le prevečkrat podrlje na tla, da bi se drznila danes spuščati v tako drzno početje. Ta neugnana in razbrzdana Zofija bi se je pač ne pomišljala vprico vseh opsovati, in to bi se reklo, razdreti s težavo zgrajeno poslopje njenih vratolomnih načrtov in z enim samim zamahom raztrgati vse niti umetno spletene intrige.

Oprezna Atenaida se je torej zadovoljila s tem, da je baronici čvrsto stisnila roko.

Kolike sreče, da je dobila na gradu se baronico: to je pomenilo zadeti dve muhi na en mah! Ker je Zofija ni bila povabila na poroko, se je delala, kakor da ničesar ne ve o njej; s tem je baronico prisilila, da ji je predstavila svojega moža. Atenaida je porabila to priložnost, da je gospodu Préfontu kar se da ljubeznivo čestitala k tolikanj ljubki življenjski tovarišici.

Sploh se je Atenaida nepričakovano hitro vzvela v zanjo velekočljivo okolje; s svojo drznostjo je ohromila svoj nasprotnik, da nista prišli do besed, kaj šele do napada. Se oče je stremel, videč, kako prisebna zna biti njegova hči. Pač nobenega ni bilo v sprejemnici, ki je ne bi bil na tistem občudoval zaradi njene razumnosti in spretnosti. Baronica in Klara sta si morali priznati, da je mnogo nevarnejša sovražnica, kakor sta dolej slutili. Neznatno in neakozno dekle, kakršna je bila takrat v samostanski šoli, se je v teh dveh letih res kar presenetljivo razvila. Postala je tudi hudo zala; bolj majhne ko srednje postavbe je nekoliko nagibala k okroglosti, a to jo je delalo le še mikavnejšo. Prav dobro so se ji podali tudi ko smola črni lasje, zaradi kontrasta s sijnimi očmi. Če si si jo nekoliko pobliže ogledal, si sicer opazil, da imaš pred seboj potomko plebejskega rodu, toda na prvi pogled je pač na vsakogar napravila ugoden vtis.

Njen oče kar ni našel besed, tako se je zaveroval vanjo. Sam pri sebi si je dejal, da je njegova hči res nekaj boljsega od njega in kakor nalašč poklicana za to, da bo žena grofovskemu potomcu. Temu nezmernemu občudovanju se je pridružila še globoka ganjenost; spomnil se je svoje pokojne žene in si dejal, kako ponosna bi bila danes na svojo Atenaido. Ta spomin mu je izvalil solzo iz oči, da je moral seči v žep po svoj veliki robec in se na glas usekniti. Uničujoč pogled njegove hčere ga je pa brž streznil, da se je zavedel, kje je.

Priklonil se je pred graščakinja, meneč, da bi bilo prav, če kaj spregovori, in je dejal:

»Gospodična Beaulieujeva in mada me — to reki je pokazal z roko na baronico — sta bili sošolki moje hčere v Sacré-Coeur. Zmerom sem bil ponosen na to in danes sem še bolj kakor kdajkoli poprej, da sem poslal svojo hčer prav v ta zavod, saj je eden izmed najuglednejših v Parizu. Dekleta dobe tam blestečo vzgojo in si utro pot v boljšo družbo.«

Grofica se je nasmehnila in premerila gospoda Moulineta od nog do glave.

»Vidim,« je rekla z rahlo porogljivostjo. Milijonar je sicer ni čutil, zato je pa napravila tem poraznejši vtis na Atenaido.

»Kar se mene tiče,« je nadaljeval gospod Moulinet, »sem zelo ganjen, milostljiva gospa, nad veliko naklonjenostjo, ki mi jo izkazuje, te, ko mi dovolite, da se vam smem pokloniti. Dolžan sem vam to prvič kot novodošlec v teh krajih, kjer sem kupil neko posestvo...«

Grofica in notar sta se spogledala.

»Plemiško posestvo,« je povzel Moulinet; za trenutek ga je bilo zmedlo to očitno spogledanje med graščakinja in notarjem. »Grad Varenne je to, nekdanj last Estrellov. Meni ni bilo sicer mnogo do tega, zato se je pa moja hči toliko bolj za to zavzemala; dopovedala mi je, da je za moža, ki razpolaga s tolikim bogastvom kakor jaz, takole gosposko posestvo potrebno. Naj vam pri tej priložnosti priznam, spoštovana gospa: kar se političnega prepričanja tiče, sem liberalec, glede občevanja z ljudmi se pa držim samo aristokracije.«

Pri teh besedah je Moulinet z dobrohotnim smehljajem preletel zbrano družbo, kakor da bi se jim hotel prikupiti. Neizmerna osuplost se je zrcalila na obrazih vseh prisotnih, osuplost nad tolikšno puhlostjo starega Moulineta; Atenaida je to spoznanje kar podrla, da je obupno omahnila v naslanjač.

Grofica je pri tej priložnosti pokazala fin takt odlične dame in zastrto impertinenco ohole aristokratke.

Po eni strani ni marala, da bi Moulinet videl, kako malo ga cenil, po drugi strani se pa ni mogla odpovedati zlobnosti, ki jo je ščemela na jeziku. Igrala je tedaj za tiste, ki so jo razumeli, slastno komedijo. »Verjemite mi, dragi gospod,« se je obrnila k Moulinetu, »da sem zelo ganjena, ko vidim kakšno čustva vas navdajajo. Izrazili ste jih s prav tolikšno skromnostjo kakor nepriljenostjo; reči moram, da so vredna moža položaja, kakršnega ste si priborili s svojo razumnostjo.«

Moulineta je ta odgovor očaral; ker ni videl v njem nikake hudobnosti, si je dejal, da mora biti grajska gospa zelo dobrodušna dama; zato se ji je sklenil še bolj prikupiti. V duhu je že videl, kako se razvija intimnost med njim in to plemiško družino; mislil je, da ni več nobenih zaprek za prijetno sožitje z njimi.

»Kaj hočete, takšen sem pač!« je

vzklil navdušeno. »In če vam je moj značaj pogodu, spoštovana gospa, se nadejam, da bo nam vsem naša sosesčina v veliko veselje in zabavo.«

Baronica je komaj premagovala smeh; da se ne bi izdala, je hlastno vstala, potegnila gospoda Derblaya k oknu in pridušeno vzklila:

»Strašno! Takšnega človeka še nisem videla!«

Moulinet je sicer čutil, da je zbudil senzacijo; le tega ni vedel, ali v dobrem ali v slabem smislu. Zato je kar neženirano meni nič tebi nič dalje pripovedoval:

»Varensko posestvo je zelo veliko. Grad gotovo sami poznate in veste, da je zgodovinskega značaja. Jaz stanujem v sobi, kjer je nekoč sam Karl V. prenočeval; tako so mi vsaj pravili. Da, spoštovana gospa, v cesarski postelji spim.«

In s hlinjeno skromnostjo je nekdanji štacunar dodal:

»Joj, ti moj ljubi Bog — na to si kajpada nič posebnega ne domišljami!«

Zdaj je bilo pa Atenaidi le preveč. Čutila je, da ji utegne oče njen naklep še prekrizati; zato je vstala in menila s hudobnim bliskom v očeh:

»Papa, prosil vendar gospo grofico, da ti pokaže znamenito grajsko teraso; slišala sem, da je z nje prekrasen razgled.«

In da že vnaprej preseka morebitne nadaljnje srčne izlive ljubljene očeta, je odločno krenila proti vratom.

Grofica je vstala in je stopila naprej, gostje pa za njo. Klara je za trenutek zaostala; sama ne vedoč zakaj, jo je na lepem obšla slaba volja. Hotela se je nato pridružiti ostalim, tedaj se je pa zdajci zagledala Atenaidi nasproti. Moulinetova hči se je bila namreč spetno odtrgala od družbe in se je vrnila v salon.

Pogleda obeh deklic sta se križala: Klara je gledala začudeno, morda nekoliko raztreseno, Atenaida pa resno in vidno vznemirjeno.

»Ali ne bi malo počakala?« jo je ogovorila gosposlična Moulinetova. »Zakaj ne!« je odvrnila Klara in nerazumljivo tesnobnost jo je iznenadila obšla. »Ali bi mar rada z menoj govorila?«

Zavest, da je zlo, ki ga je tako dolgo slutila, postalo neizogibno, je Klari vrnila ves njen mir in hladnokrvnost. Ponosno se je vzvračala; popolna gospodarica same sebe, je zdaj ponosno čakala napada tiste, ki jo je predobro poznala kot svojo neizprosno sovražnico.

»Ne moreš si misliti, kako vesela sem, da lahko na samem s teboj govorim,« je začela Atenaida. »Ti dve leti, kar se nisva videli, sem mnogo doživela in mnogo razmišljala. Pridobila sem si nekaj izkušenj in zato so se tudi moji nazori in čustva spremenila. Nekoč ne bi pač nihče mogel reči, da sva dobri prijateljici!...«

»Zakaj ne?« je nedolžno menila Klara.

»Ne, ne!« je živahno vzklila Atenaida. »Jaz vsaj te nisem marala, ker sem bila ljubosumna nate. Danes ti lahko priznam, danes ko se čutim tako visoko nad takratno Atenaido, da smem biti popolnoma odkritosrčna. Toda podzvestno sem te zmerom ljubila in občudovala, in moj največji ideal je bil, da bi ti mogla biti enaka.«

»Da bi mi bila enaka!« je vzklila Klara z grenkim nasmeškom. »Moj Bog, saj vendar nisem nič posebnega! Verjemi mi, saj me prekašaj, in ne za malo! Bodi vendar pravičnejša nasproti sami sebi! Lepota, elegantnost, razkošje: vsega tega imaš v izobilju...«

»Da, vsega,« je mrzlo odgovorila Atenaida. »Le imena ne...«

»Imena?« je nedolžno zategnila Klara. »Dandanašnji si ime lahko kupiš! Dobiš jih že po vseh mogočih cenah, majhna, srednja in velika. Če ti je toliko do plemstva, si ga vendar lahko nabaviš, kakršnega se ti le hoče: tvoje bogastvo ti to dovoljuje.«

»Res je,« je na videz mirno pritrčila Atenaida, toda v resnici je vsa drgetala od komaj premagovanega gneva. »In ko si že nanesla pogovor na to, naj ti priznam, da sem prav o tej stvari hotela s teboj govoriti: odličnega ženina sem dobila.«

»Vidiš, to je lepo. Čestitam ti od srca.«

»Od tebe pričakujem vse kaj drugega kakor čestitke.«

»Česa pa potem?« je osupnila Klara.

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetilolika srajce, ovrtnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

»Tvojega sveta.« O čem neki?«

»Mojega sveta?« O čem neki?«

»O tem, ali sem se prav odločila.«

»Bogme, s svojo zaupljivostjo me spravljajš kar v zadrego. Ko se pa tako malo poznaš! Ali si ne bi mogla pomagati brez mojega sveta?«

»Izključeno!« je vzklila Atenaida.

»Niti besedice ne razumem več,« je odvrnila Klara; zdaj jo je začel zares obhajati nemir.

»Poslušaj me, kaj ti bom povedala, Poroka, ki sem ti o njej govorila, je zelo velika reč, tolikšna, da presega moje najdrzejše sanje. Gre namreč za krono...«

»Za kraljevsko krono?« se je hotela Klara nasmehniti, a se ji ni posrečilo.

»Ne, samo za grofovsko,« je zategnila Atenaida in pogledala svoji tekmiči trdo v oči. »Grofica imam postati.«

Kontesa Klara je vztrepetala. Bilo ji je, kakor da bi se bila iznenada raztrgala tenčica pred njenimi očmi: tisti mah je uganila vse, kar so ji domači s tolikšno skrbnostjo prikrivali. Niti trenutek ni dvomila, da ima Atenaida Gastona v mislih in da ga bo prihodnji trenutek imenovala. Zdaj je razumela, zakaj ga ni več na grad, zakaj nič ne piše — vse ji je zdaj jasno. Neizmerna bolest jo je stisnila za srce in vsa kri ji je izginila z obraza, da je postal bel ko prt.

S srditim zadoščanjem je Atenaida zaznala nenadno spremembo v Klarinih črtah in se pasla na njenih mukah. Pijana od nasičene maščevalnosti je gledala, kako je ponosna kontesa pred njo postala mahoma majhna in neboljerna: tisti trenutek so bila poplačana vsa ponizanja, ki jih je morala milijonarjeva hči prestopiti v gosposkem internatu.

Humor

Strašno!

»Ali ti je mar grozil, ko te je poljubil?«

»Da. Rekel je, če se mu bom upirala, me ne bo nikoli več poljubil!«

Skromnost

»Kaj mislite, ali se genialnost podede?«

»Ne vem, gosposlična — nimam otrok.«

V gostilni

»Gospod natakar! Pol ure že čakam svoj zrezek.«

»Da, da — če bi bili vsi gosti tako potrpežljivi kakor gospod, bi bil naš poklic res veselje!«

(»Dagens Nyheter«)

Najnovejša škotska

MacPherson je poslal svojega sina na kupčijsko potovanje in mu je dal 20 funtov za na pot. (1 funt ima 20 šilingov po 12 din.)

»Koliko si princel nazaj denarja?« je vprašal, ko se je sin vrnil domov.

»Nič, oče.«

»Nič? Ni mogoče!«

»Sam izračunaj! Samo vlak me je stal 10 funtov.«

»10 funtov, prav. In kaj je z ostalimi 10?«

»5 funtov sem plačal za prenočnine v hotelih.«

»Ostane še zmerom 5 funtov.«

»3 funte sem izdal za jedačo.«

»In ostala 2 funta?«

»1 funt sem plačal za perilo.«

»Ostane še zmerom 1 funt.«

»10 šilingov me je stalo kajenje.«

»Sem torej z ostalimi 10 šilingi!«

»7 šilingov sem pustil v kavarnah in gostilnah.«

»In kje so poslednji trije šilingi, sin moj? Kako si pa te zapravil?«

»Večidel z ženskami.«

10-20% POPUSTA ZA BINKOŠTI
Natančneje v vseh prodajalnah **TIVAR OBLEKE**

V A Š E B L A G O R O D J E !

Čeprav Vam moramo govoriti na daljavo, čeprav Vas ne vidimo in čeprav tisočev od Vas ne poznamo, Vam vseeno lahko nekaj priporočimo: naše male oglase.

Če kaj kupujete ali prodajate, če iščete znanja ali hočete kaj povedati, kar naj izvedo čim širše plasti in od česar hočete imeti korist — se poslužujte malih oglasov v "Družinskem tedniku". Na vsako vprašanje Vam rade volje in popolnoma zastojni odgovori naša uprava. Cene naših malih oglasov so zmerne in časa primerne!

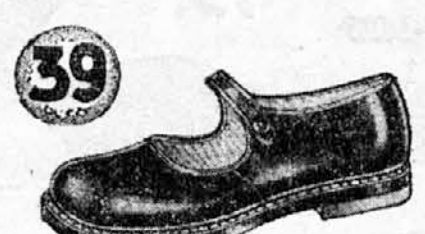
Otrokom za birmo Rata

12

45301-1104

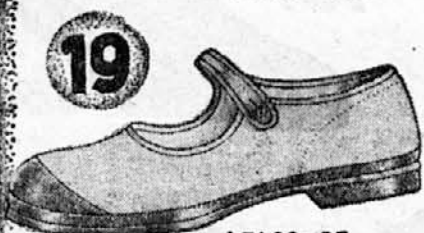
39

2850-63805

59

5842-64853

19

45422-05

39

2961-14819

69

6662-44722

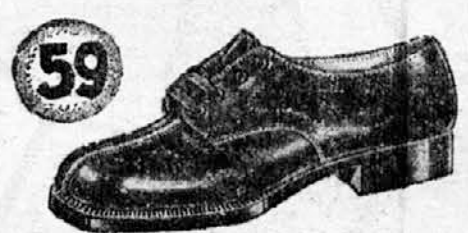
49

2491-24814

45

2962-14815

59

6622-44309

Marcel Allain in Pierre Souvestre:

Krivnostni Fantomas

Detektivsko - kriminalni roman

13. nadaljevanje

XVIII

Noč pri lady Belthamovi

»Koliko je zdaj ura?... Pol desetih? O, potlej vas bo lady Belthamova gotovo še sprjela, saj po navadi prav kasno leže... Halo?... Halo?... Prav, vprašala bom, kar pri telefonu ostanite!...«

Tereza Auvernoisova je odložila slušalko in odšla k lady Belthamovi, ki je čitala zleknjena na divanu v svoji delovni sobi.

»Župnik William Hope kliče,« je sporočila svoji gospe, »pravkar se je vrnil s škotskega in bi bil zelo vesel, če bi ga hoteli še nočej sprejeti.«

»Lej, lej, dobri stari reverend! Kar recite mu, naj me obišče!«

Tereza je bila že nekaj tednov za tajnico pri lady Belthamovi skupaj z dvema mladima Angležinjama Lizbeto in Suzano. Kaj kmalu se je vžela v novi okolici in postala spet živahna in vesela. Mučni spomini na dramo v Beauclieuju so kmalu zbledeli.

Lady Belthamova je živela po smrti svojega moža popolnoma zaprla pred svetom v svoji vili v Neuillyju, ne da bi se sploh menila za svoje ožje znanke. Vsa se je posvetila dobrotelni službi; srečal si je v bolnišnicah in kaznišnicah, podpirala je dijaške kuhinje, otroške domove in razne druge dobrotelne zavode, skrbela za obupance, ki je izvedela o njihovi ne-rešitvi iz časnikov, sama je obiskovala siromašne v najbednejših pariških okrajih — in vsepovsod je lajsala gorje... Poleg tega se je morala ukvarjati še z oskrbovanjem obširnih posesti svojega pokojnega moža. Zato je vzela k sebi tri mlade deklice, ki so imele polne roke dela z dopisovanjem in z razno klično poslom, vendar so imele zase še dovolj prostega časa, ki so ga lahko po mili volji porabile...

Četrte ure po telefonskem klicu je prišel župnik William Hope, trebusal gospod, obril po šegi duhovnikov angleške cerkve, ves v črno oblečen. Neprestano se priklanjaje je stopil v delovno sobo lady Belthamove in murmal nešteto pozdravnih fraz. Lady Belthamova je pretrgala njegovo ponižno pozdravljanje, rekoč:

»Zelo sem vesela, da ste spet tu; upam, da boste popili z menoj skodelico čaja?«

»Zelo ljubezno! Preljubezno, milostljiva!« je gostolel gospod reverend in se še nekoliko poklonil mladim deklicam, ki so se le s silo vzdržale smeha.

Dobre četrte ure so se sedeli pri čaju, medtem je pa gospod reverend na dolgo in široko grajal slabo hrano v jedilnem vozu. Potlej je sedla lady za pisalno mizo in rekla:

»Draga dame, prosim vas, ostanite blizu, zakaj z gospodom Hopejem bi rada uredila še nekaj poslovnih stvari... Gospod Hope, prosim...«

»Župnik je brž pogoltnil nekaj drobnega peciva, potlej pa je sedel za mizo in začel:

»V Scottwell-Hillu je vse v redu; kmetje so delavni in voljni. Pravijo, da bo zima nenavadno huda, zakaj že zdaj so gore pokrite s snegom...«

»Ali ste razdelili ženam in otrokom obleko?«

»Kakopak, milostljiva! Prosim, blagovolite pregledati spisek: tisoč dve sto kosov, kakor ste ukazali. Obdarovance je določil grajski oskrbnik.«

Lady Belthamova je predala spisek Suzani:

»Prosim, pregledajte, ali je vse v redu! Potlej se je spet obrnila h Hopeju in rekla:

»Oskrbnik je prav poraben možak, toda zdi se mi, da se vendar ne more orestiti svoje politične fanatičnosti; mogoče je izločil tiste ljudi, ki se mu zde liberalni? Tega pa po nobeni ceni ne želim. Hočem, da velja moja dobrotelnost vsem, našim prijateljem, konzervativcem, in prav tako našim nasprotnikom, liberalcem. Kdorkoli torej ni izrazil boljše, mora dobiti dar. Nujno vas prosim, da pazite na to. Želim, da ukrenete vse po moji volji!«

»Res, prava krščanska žena ste, milostljiva!« je zamrmral župnik.

»Dalje! Kako napreduje zidanje bolnišnice v Glasgowu?«

Ko sta uredila vse poslovne zadeve, se je William Hope poslovil, ne da bi bil pozabil pokazati mladim damam, kako sijajno se zna priklanjati.

Lady Belthamova je zazehala.

Vse tri deklice so hotele oditi, toda lady je želela še poročilo o večerni posli.

Suzana je prinesla kup časnikov in pisem:

»V 'Populairu' je dolg članek...«

»Časnikar kar odloži! Do jutri, otrok moj, preveč sem utrujena. Samo pisma — pa prav kratko!«

»V vseh šestih pismih so prošnje

za podpore in obleko. Upravnik siro-tišnice v Versaillesu je tudi pisal.«

»Tudi to naj počaka do jutri.«

»Pisatelj Myrial prosi za dovoljenje, da bi vam o priliki evangelskega kongresa predstavil svojo sestro.«

»Zakaj?«

»Tega ni omenil.«

»Torej vprašajte!«

»Prosim, še neko pismo je prišlo — in sicer od gospoda Ramberta. To je vse.«

»Od gospoda Ramberta? Kaj pa piše? In od kod?«

»Iz Frankfurta ob Maini. Pravi, da se kljub svojim prejšnjim nameram ne bo vrnil v Pariz, temveč bo potoval čez Hamburg na Angleško, od onod pa v Kolumbijo. Obširneje bo še pisal.«

»Drugega nič?«

»Ne.«

»Sklenimo torej za nočej, saj je že dovolj pozno...«

Lady Belthamova je ostala sama. Sprva je poskusila pisati pismo, vendar se ji ni dalo, zato je začela listati po časnikih. Kmalu se je pa tudi tega naveličala. Primaknila si je ležalnik h kaminu, naložila drva in se zadržala v tlečo žerjavico.

Zdajci se je pa zdržnila: na vrhu je nekdo zaklical! Nagli koraki so se zaslišali, glasni kriki, nekje se je razdobil okno, nekje so loputnila vrata — v pičlih par sekundah je nastal gromovit ropot in hrup.

Lady Belthamova je vstala in stopila k oknu, čuden strah ji je stisnil grlo. Nenadoma je odjeknil strel — lady je stekla na hodnik:

»Kaj se je zgodilo? Lizbeto, Tereza, Suzana!«

Na pol oblečeni sta pritekli Tereza in Suzana.

»Kje je pa Lizbet?! Lizbet!! Lizbet!!!«

Cez nekaj trenutkov se je prikazala mlada deklica:

»Joj, to je strašno! Strašno! Nekaj možkil Tat... na vrhu! V pritličju! Bijejo se! Valter ga davi! Ubili ga bodo!!!«

Oskrbnik Silbertown je pritekel po stopnicah; ves zasopel je pripovedoval:

ga! Kakor kakšen divjak se naju je otepala, toda Valter ga je zmogel, saj veste, če Valter prime, ne izpusti več. Pošteno je našel tega lopova, vse življenje si bo bržčas zapomnil Valterjevo pest. Zdaj stečem takoj po policijo...«

Lady Belthamova je poslušala s stisnjenimi ustnicami in je komaj obvladala svoje razburjenje.

»Iz česa pa sklepetate, da je tat?« je vprašala hladno.

»Nu, česa naj bi pa pošten človek iskal ob taki uri na tujem vrtu? Sicer je pa klatež tako zanikrno oblečen, da si človek ne more zlepa o njem kaj dobrega misliti...«

»Ali ste ga kaj vprašali, zakaj se je skrivljal na vrto?«

»Kdo je pa mislil na to! Sam pa tako ni utegnil do besede! Ko ga je Valter pograbil, ni mogel več pisniti.«

Silbertown je pokazal z roko, kakor bi hotel koga daviti.

Lady Belthamova je razdraženo odgovorila:

»To je surovost, ki je ne prenesem v svoji hiši! Ali je revež morda ranjen? Vsaj vest bi mu morali izprašati, preden ga pretepete. V moji hiši še zmerom velja evangelistova beseda: Kdor potegne meč, bo od meča umrl! — ali razumete?«

Silbertown je molčal, ves proseneč zaradi nepričakovanih očitov.

Lady Belthamova je nadaljevala z milejšim glasom:

»Napoved se bom morala zaradi vaše surovosti še opravičiti pri neznanec!«

»Milostljiva, saj vendar ne mislite, da bi se klatežu še opravičevali!«

»Kdor stori krivico, ga ne sme biti sram, da jo prizna in — popravilo je poučila lady oskrbnika s pridigar-skim glasom. »Valter naj pride pri priči sem!«

Nekaj trenutkov kasneje se je leseno poklonil vratar Valter pred lady.

»Kako je mogoče?« je trdo vprašala, »da se klati ob tem času nekdo po posestvu?«

Valter je v zadregi sukal svojo čepico med prsti in zamrmral:

»Ne zamerite, milostljiva, toda sam sem začuden. Ko sem ga ujel, je postal predzren, pa sem ga brž nekajkrat usekal... Zdaj je spodaj; dva služabnika ga stražita...«

»Že gospodu Silbertownu sem odločno povedala, da ne dovolim prete-pov v svoji hiši. Ali je skušal neznanec opravičiti svojo navzočnost na vrto?«

»Ne. To se pravi...«

»Kaj?«

»Tega kar ne morem povedati...«

»Kar povejte!«

»Zahteval je, da ga pustimo k vam! Dejal je, da je vaša dobrosrčnost vse-povsod znana in da siromakom zme-rom pomagata...«

Nekaj trenutkov je stala lady ne-odločno na hodniku, potlej je pa tiho ukazala:

»Privedite ga k meni!«

»Milostljiva,« se je zdrnil oskrbnik Silbertown, »dovolite, prosim, da vas opozorim na nevarnost, ki vam utegne

groziti. Zakaj, ali je ta človek bla-zen... ali je pa hudodelec. Gre lahko za prav prekanjeno zvijačo. Ko so nam pokojnega gospoda tako kruto umorili, se človek že vsega boji...«

»Kar privedite ga! Nihče naj mi ne očiha, da sem obupanu zaprla vrata.«

»Milostljiva, oprostite...«

»Storite, kakor sem vam ukazala, gospod oskrbnik!«

Užaljen in zmeden je odšel Silbertown, za njim pa vratar.

Lady je mlo, vendar odločno pozvala dekleta:

»Dragi otroci, pojdite in ležite. Takšno razburjenje ni za vas...«

Ko so dekleta odšla, je stopila lady Belthamova spet v svojo delovno sobo. Kmalu sta privedla Silbertown in Valter bledga in utrujenega moža, z razmrščenimi lasmi, neobritega in skrajno zanemarjenega.

Lady Belthamova je prebledela ko zid; morala se je opreti na pisalnik. Nekaj časa je nemo strmela v moža, potlej je pa rekla:

»Ne sramujte se, povejte vse po pravici!«

»Samo med štirimi očmi bi se upal govoriti...« je odgovoril neznanec, ne da bi pri tem pogledal lady v oči.

»Kaj naj to pomeni: med štirimi očmi?«

»Milostljiva, celo najbednejši se ne poniža rad pred ljudmi...« pokazal je z roko na oskrbnika in vratarja, »pred ljudmi, ki ga ne morejo razumeti.«

»Pravi! Nočem vas poniževati — govorila bom z vami na samem.«

Obrnila se je k Silbertownu in Valterju, rekoč:

»Pozvonila bom, če vaju bom potrebovala.«

Oskrbnik je ugovarjal:

»Milostljiva, po nobeni ceni ne smete zahtevati, da vaju pustiva s temle klatežem na samem!«

»Prosim?«

»To vendar pomeni toliko kakor... Saj vendar ne veste, kakšne namene ima ta človek! Ali smem...«

»Da — oditi smete. In sicer pri priči!«

Komaj sta oskrbnik in vratar odšla, je lady zaklenila vrata in jih zastrla s težkim baržunastim zastorom.

Potlej je planila možu v objem:

»Gurni! Ti! Ljubček!...«

Božala ga je po licih in opazila na njegovem čelu brazgotino:

»Ti dve živini sta te ranili! Kako si vendar mogel biti tako nepreviden in...«

»Tako dolgo te že nisem videl — tako dolgo sem že brez tebe! Hrepenenje me je prignalo... Opazil sem luč in sem mislil, da že vse spi, zato sem splezal čez ograjo... Moral sem te videti, vse drugo mi ni bilo nič mar! Ti! Ljubica...«

»Gurni! Ti! Ljubček... pridi...«

Potlej sta sedela drug poleg dru-ga in čebjala.

»Koliko prekrasnih uric sva že preživela, Gurni! Ali že več, kako neizrekljivo lepe so bile tiste blažene

Za tople dneve

49.- 69895-9193

49.- 61895-4481

79.- 1937-27

49.- 61965-8470

89.- 2027-34858

59.- 66995-6782

Rata

noči pod zvezdnatim nebom na ekvatorju?...

»Vem, ljubica, živo se spominjam...«
»Nikoli ne bom mogla pozabiti, kaj si mi bil. In kaj si zame storil na Levertovi cesti... samo zame...«

»Da — in presrečen sem, ljubica, da sem smel to zate storiti! Zmerom znova se spominim tistega prizora: pred tabo sem klečal, glava mi je počivala v tvojem naročju — in zdajci je stal tvoj mož na pragu!«

»Joj, kako sem se bila prestrašila! Saj niti ne vem več, kaj se je vse zgodilo...«

»Jaz vem še predobro! Kakor divja zver se je hotel vreči nate, potegnil je samokres in pomeril vate... Teda sem ga pobil s kladivom. In potlej sem ga počasi davil... In zdaj sem zadovoljen, da sem to storil, da sem te rešil moža, ki... Čeprav bi...«

»Čeprav bi...«
Gurn ni koj odgovoril na to vprašanje. Potlej je pa s hripavim glasom izdaval:

»Nocoj sem te moral še enkrat videti — zakaj kdo ve, kaj bo jutri... Za petami so mi. Zadnjič so me že skoraj prišli...«

Lady Belthamova mu ni hotela pokazati svojega strašnega strahu, zato ga je mirno vprašala:

»Ali misliš, da policija sploh ve, kako se je vse to zgodilo?«

»Ne. Tega ne ve. Mislijo pač, da sem ga s kladivom pobil. Kolikor vem, ne vedo, da sem lorda zadavil. Sicer bi pa res prav težko ugotovili sledove davljenja, saj sem zmerom pazil, da je bil med njegovim vratom in med mojima rokama — ovrtnik. Ali razumeš? In tudi stiskal nisem preveč, temveč samo toliko, da se je moral zadušiti...«

»Strašno!«

»Da. Toda še strašnejše je, da mi je ta Juve, ta prekleti policijski pes, neprestano za petami. Morda bom moral pobegniti čez mejo... Čez morje — Bog sam si ga vedi kam! Reci mi, ali bi ne hotela tudi ti z menoj?«

»Saj vendar veš, da sem tvoja; kamor greš ti, grem s teboj. Že koj jutri, če hočeš. Pojdiva nekam, kjer živa duša ničesar ne ve, kjer naju živ krest ne bo ničesar vprašal, kjer bova svobodna in na varnem! Jutri se bova sestala na znanem kraju. Hočeš? Pogovorila se bova o vsem, kar bo za beg potrebno...«

»Za moj beg...« je vprašal Gurn s lahkim ošmehom.

»Za najin beg, kakopak!«
»Prav, sestaneva se jutri. Morda okrog sedmih?«

»Drži. Ob sedmih.«

»Do svidenja, ljubica! Bil sem pri tebi — in srečen sem. Še enkrat: do svidenja!«

»Do svidenja, Gurn! Poljubi me še...«

Lady Belthamova je stopila k vratom in jih odklenila, potlej je spet sedla za pisalno mizo in pozvonila vratarju. Gurn je stal ko ukopan sredi sobe.

Vratar je vstopil nenavadno hitro:

»Gospa ukazuje?«

»Tega moža odvedite takoj do vrat. Odgovorni ste zanj; želim, da v miru odide iz moje hiše.«

Brez besede, brez pogleda je odšel Gurn iz sobe. Za petami mu je sledil vratar.

Lady Belthamova se ni upala k oknu, da bi pomahala svojemu ljubčku v slovo. Kaj lahko bi jo ulegnil ta zoprni Valter opazovati. Sedla je na divan in zarila glavo v blazine.

Vseh vrst moko, špecerijsko in kolonijalno blago po ugodnih cenah nudi
GOSPODARSKA ZVEZA
V LJUBLJANI

Vsega v izobilju za malo denarja v veliki izbiri trenchcoatov, hubertusov, pumparic, perila itd. pri
PRESKERJU, Ljubljana
Sv. Petra cesta 14

POZOR
GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s
KURIVOM pri trdk!

RUDOLF VELEPIC
trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII
Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708
Prvi poskus
stalni odjem

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Preklic in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na ček račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znanih obsevih z naročilom.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ZELIM SPOZNANJA Z DEKLETOM, vdovo ali ločenko do 35 let. Ponudbe na upravo »Druž. tednik« pod šifro T. C. 64.

DEKLE, SIMPATIČNO, PONOSNO in dobrega srca želim spoznati. Obisk kina, kavarn in nedeljski izleti. Eventualno tudi resna kombinacija. Dopise (anonimno strogo zadržana) na upravo »Druž. tednik« pod šifro »Inteligent in inteligentka«.

TRI MLADE LJUBLJANČANKE žele znanja s tremi gospodi; prednost imajo akademiki. Ponudbe s sliko pod šifro »Marjetice«.

DVIGNITE PISMA: »Lepši dnevi«, »Ljubzen in prijateljstvo«, »Pomlad 24«, »Srečen zakon«, »Marec in Francoski«, »Tekstina delavka«, »Svobodna profesorja«.

INTELEKTUEN GOSPOD, plemenitega značaja, išče zaradi pomanjkanja znanstva ravno tako inteligentno in prikupno gospodično za skupne izlete. Dopise na upravo tega lista pod šifro »Plemeniti značaj«.

KROJAŠKI POMOČNIK želi znanja s boljimi dekletom z dežele. Slika zaželjena. Ponudbe na upravo pod »Notranjce«.

FANT S PREMOŽENJEM išče znanja z dekletom do 24 let v svrhu ženitve. Ponudbe na upravo pod šifro »Pomlad 24«.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DEKLE IZ BOLJŠE DRUŽINE sprejememo v pisarno in trgovino. Pogoj simpatičen nastop in absolutno zaupanje in poštenost ter eventualno znanje nemščine. Ponudbe na upravo pod »Takoj«.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

POTNIKA Z AVTOM, ki potuje po Sloveniji in se ustavlja tudi po vaseh, prosim za obvestilo, če lahko vzame s seboj sopotnika in koliko računa kilometer. Dopise prosim na upravo pod »Reklama akcij«.

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih. Ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zagotovljena. Garnitura z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošlila parfumerija Nobilitor Zagreb. Illica 34.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi. Če jo redno dvakrat na teden uporabljate, 1 steklenica z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošlila parfumerija Nobilitor Zagreb. Illica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljša in najzanesljivejša sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in ranjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom stane Din 30.— Naroča se pri: Nobilitor parfumerija, Zagreb. Illica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Laborec«. 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.— Po pošti razpošlila parfumerija Nobilitor Zagreb. Illica 34.

Prodaj

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

INTIMNI ŽENSKI KOLEDAR za leta 1936 do 1942, velikost noteza, 180 strani, izd. A. Srburh. Izd. B. slov., mora imeti vsaka dozorila žena, da se pouči, kako se lahko brez fizične ali moralne škode na versko in medicinsko neoporečen način trajno izogiba nezaželenemu spočetju. V zaprtem pismu po povzetju Din 40.— Naroča se pri: Zeno M. Ramušček, Zagreb, Maruličev trg 6.

MAKULATURNI PAPIR kupite poceni. Obrnite se na upravo »Družinskega tednika«.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi vi, če naročite prvovrstno uro budilko s sliko predežne Marije s Brezlj. Izdelava v naravnih barvah je tako okusna in lična, da bi se zato ne smela tako ura manjkati v prav nobeni hiši. Se posebna privlačnost je Marija, ki gleda iz Goré na nas, ki pričakujemo njene tolažbe. Ure so okusno izdelane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna Din 107.— Din 95.— in Din 87.— Naročite po dopisnici z navedbo natančnega naslova. Pošljem takoj po povzetju. Še priporočila Zdravko Rant urar Jesenje-Fužine.

Stanovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

LEPO DVOSOBNO STANOVANJE s pritlikljam, ščem. Ponudbe z označbo lege in namenske poslati na upravo lista pod: »Miro, točna stranka«.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SPORTNO KOLO, dobro ohranjeno želim kupiti. Ponudbe prosim na upravo »Družinskega tednika« z označbo cene in detaljnega popisa pod »Takoj plačam«.

Ženitve

Vsaka beseda 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

SIMPATIČNO GOSPODIČNO, dobro gospodinja, staro 20 do 21 let, vajeno vodstva večjega gospodinjstva in ki je žvela na kmetih ter ima po možnosti tudi doto, iščem za svojega sina na veliko posestvo. Dopise na upravo pod »Delavne roke, plemenit značaj«. Diskrecija častna zadeva.

Kurja očesa,

trdo kožo in zarasle nohte Vam brez bolečin odstranimo ter noge strokovnjaško zmasiramo v naši pedikuri. Obiščite nas, prepričajte se! Nega nog 10 Din!

Ratn
Ljubljana, Selenburgova 7

SVILO

za poletje nudi v veliki izbiri

po ugodnih cenah — državnim uradnikom tudi na obroke

OBLAČILNICA

ZA SLOVENIJO

LJUBLJANA
Tyrševa c. 29

Do preklica nudimo blago tudi na hranilne knjižice članov »Zadružne zveze«